

Příloha 1: Příklad překladu slovinské dětské literatury do češtiny

Peroci, Ela. *Hišica z kock*, Pionirski list, 1952.

Sredi travnika je stala hišica iz kock in v njej je stanovala Jelka. Ob sončnem vremenu je posedala pred hišico in poslušala ptičje petje, v deževnih dneh pa se je sprehajala po sobah, ki niso bile nikoli dolgočasne. Bile so vse poslikane.

V prvi sobi je bila na kocki sredi stene naslikana bela kokoš. Kadar je bila Jelka v tej sobi, je slišala, kako je kokoš kokodakala: »Ko-dak, ko-dak! Prišel bo bedak!« Jelka ji je odgovorila: »Ne bo ga, ne!«

V drugi sobi je bila naslikana črna mačka. Jelki je pravila: »Predem, predem — ko bom spredla, bom odšla.« »Pri meni ostani!« jo je prosila Jelka.

V tretji sobi je bil čez vso steno naslikan dimnikar. Vedno se je smejal in pravil: »Z belo kredo je zapisano v dimnik, da se bo podrl.«

»Kdo se bo podrl? Ali dimnik? Saj trdno stoji!« se je smejala še Jelka.

Pa je bil deževen dan in pri sosednji hiši se je utrgal pes z verige. Že dolgo je to nameraval. Ucvrl jo je preko dvorišča in preko vrtov. Od samega veselja, da je svoboden, se je zaletel v hišico iz kock. Slišal je, kako se podira, a se ni ustavil.

Hišica se je podrla čisto do tal in Jelka ni imela več strehe nad seboj. Žalostna je stala sredi kock. Dež jo je močil in veter jo je prepihal do kosti.

»Znova si bom morala postaviti hišico!« je rekla. »Ko bi mi vsaj kdo pomagal!«

Tedaj je rekla bela kokoš: »Ko-dak! Ko-dak! Saj sem rekla, da je sosedov pes bedak!« Stopila je s kocke in ji dala zlato jajce: »Vzemi! Ko boš lačna, ga razbij!«

Vstal je tudi dimnikar. »Jelka, gumb ti dam. Dimnikarjev gumb prinese srečo. Prišiti si ga moraš na obleko. Dokler tega ne storiš, ne zidaj hišice, da se ti zopet ne podre.« »Hvala!« je rekla in vzela gumb, dimnikar pa se je kot prej smehljajal s slike.

Jelka je stala še vedno na dežju. Darove je spravila v žep in iskala šivanko, da bi si prišla gumb. Dolgo je iskala,

vse kocke je obrnila, a šivanke ni našla. »K šivilji bom šla,« si je rekla in se odpravila na pot. Vso pot je odvijala nit, da bi se znala vrniti.

Prišla je do prve vasi in spraševala po šivilji. »Pri nas je ni,« so ji rekli, »tam daleč, v vasi pod goro jo boš našla. Hoditi boš morala skozi tri temne gozdove.«

Šla je, kamor so ji pokazali. Skoz prvi gozd je prišla srečno, v drugem pa jo je zajela noč. Jelka se je razveselila, ko je posvetila luna. »Tako lepo sveti, da dobro vidim pot. Samo malo bom sedla, ker sem že hudo lačna.« Jelka je vzela iz žepa zlato jajce in ga ob kamnu razbila. Kako se je začudila, ko je videla, da ima sedaj dve manjši jajci. Eno je bilo navadno, belo jajce, drugo pa zopet zlato. Belo jajce je z velikim tekom pojedla, zlato jajce pa je sijalo kot zvezda, da je bilo vse naokoli svetlo. Ko je Jelka hotela naprej, ji je pogledala luna čisto od blizu v obraz in ji rekla: »Dobro, da sem te našla. Utrujena sem. Sveti ti nocoj, ko imaš tako čudovito luč!« Jelka ji je hotela povedati, da se ji mudi, a luna se je že skrila za oblak. Tako je morala obsedeti, kjer je bila in zlato jajce je svetilo.

Ko je vzšlo sonce, je lahko šla Jelka na pot. Srečno je prehodila tretji gozd in v vasi pod goro je našla šiviljo. Šivilja ji je rada prišila gumb na obleko. V zahvalo ji je dala Jelka svetlo nit, ki ji je še ostala.

Pot domov je bila mnogo krajša. Hodila je ob svetli niti in še pred nočjo je bila zopet na domačem travniku, kjer so ležale razmetane kocke. Takoj je pričela zidati hišico. Sredi dela jo je prestrašil pasji lajež.

»K tebi me je pripeljala pot!« je lajal pes. »Z verige sem se utrgal, a v gozdu se mi je stožilo po hiši in človeku. Zagledal sem svetlo nit in šel za njo. K tebi me je pripeljala, ki sem ti hišico podrl. Naj ti pomagam zidati novo. Če ti je prav, bom ostal pri tebi in te zvesto varoval.«

Kmalu sta sezidala hišico. In vse je bilo tako kot prej, le črna mačka se ni vrnila. Morda zato ne, ker sedi pes pred hišo. Jelka jo še vedno čaka. Zlato jajce je položila na vrh strehe, da bi mačka že od daleč videla, kje je njen dom.

prostřed trávníku stál domeček z kostek a v něm bydlila Jelka. Když svítlo sluníčko, seděla před domkem a poslouchala ptačí zpěv. Když přšelo, procházela se pokojíčky, v nichž jí nebyla nikdy dlouhá chvíle. Byly totiž všechny krásně vyma-

lovány a vypadaly velmi vesele.

V prvním pokojíčku byla na kostce uprostřed stěny namalovaná bílá slepička. Když byla Jelka v tomhle pokojíčku, slyšela kdákat slepici: „Kokodák, kokodák! Jde hlupák, hlupák!“ A Jelka jí odpovíděla: „Kdepak, kdepak, nepřijde!“

V druhé světničce byla namalovaná černá kočka. Říkala Jelce: „Předu, předu — až upředu, hned odejdu.“ — „Zůstaň raději u mne,“ prosila ji Jelka.

V třetím pokojíku byl přes celou stěnu namalován kominík. Pořád se smál a říkal: „Bílou křídou je zapsáno v komíně, že se zboří.“ „Co se zboří? Komín? Vždyť stojí pevně!“ smála se také Jelka. Byl deštivý den a u sousedního domu se z řetězu utrhl pes. Utíkal přes dvůr a přes zahrady. Ze samé radosti, že je volný, vlítl do domečku z kostek. Slyšel, jak se boří, ale nezastavil se. Domek se zbořil do základů a Jelka neměla střechu nad hlavou. Stála smutná mezi kostkami. Přšelo na ni a vítr ji profukoval až do kostí.

„Musím si domeček znovu postavit,“ řekla. „Kdyby mi aspoň někdo pomohl!“

Tu se ozvala slepice: „Kokodák, kokodák! Vždyť jsem povídala, že sousedův pes je hlupák!“ Sestoupila z kostky a dala Jelce zlaté vajíčko. „Na, vezmi si je, až budeš mít hlad, rozbij je!“

Jelka slepičce poděkovala. Z další kostky sestoupila černá kočka. Její zelené oči vlídně svítily. „Upředla jsem světlou nit. Dám ti ji. Až půjdeš na cestu, vezmi ji s sebou a odmotávej ji, abys našla cestu zpátky,“ řekla a po mokré trávě utekla do lesa. Jelka jí ani nestačila poděkovat.

Také kominík se přihlásil. „Jelko, dávám ti knoflík. Kominíkův knoflík přináší štěstí. Musíš si ho přišít na šaty. Dokud to neuděláš, nestav domek, jinak se ti zase zboří.“

„Děkuji,“ řekla Jelka a vzala knoflík. Kominík se na ni usmíval z obrázku jako předtím.

2 Jelka stála pořád na dešti. Dárky schovala do kapsy a hledala jehlu, aby si přišila knoflík. Hledala dlouho, všechny kostky obrátila, ale jehlu nenašla. „Půjdu ke švadleně,“ řekla si a vydala se na cestu. Po celou cestu odmotávala nit, aby se mohla vrátit.

Přišla do první vesnice a ptala se po švadleně. „U nás švadlenu nemáme,“ řekli jí. „Najdeš ji tam daleko ve vsi pod horou. Budeš muset projít třemi temnými lesy.“

Jelka šla, kam jí ukázali. Šťastně přešla první les, ale v druhém ji zastihla noc. Když se pak ukázal měsíc, Jelka jej radostně přivítala. „Krásně svítí, že dobře vidím na cestu. Chvilku si sednu, protože mám pořádný hlad.“ Vzala z kapsy zlaté vajíčko a rozbila je o kámen. Jak se podívala, když viděla, že má teď dvě menší vajíčka. Jedno bylo obyčejné bílé, druhé zlaté. Bílé vajíčko s chutí snědla, zlaté však svítilo nádherně jako hvězdička na nebi, takže bylo ko-

lem dokola světlo. Když chtěla Jelka pokračovat v cestě, podíval se jí měsíček zblízka do tváře a řekl: „Dobře, že jsem tě našel. Jsem unavený. Dnes večer sviť ty místo mne, když máš takovou kouzelnou lucernu!“ Jelka mu chtěla namítnout, že spěchá, ale měsíček už zmizel za mrakem. Tak musela sedět na místě a zlaté vajíčko svítilo.

Když vyšlo sluníčko, mohla jít dál. Přešla šťastně třetí les a ve vesnici pod horou našla švadlenu. Ta jí ráda knoflík přišila. Za odměnu jí dala Jelka světlou nit, která jí ještě zbyla.

Cesta domů byla mnohem kratší. Jelka šla podél světlé niti a byla na domácím trávníku, dřív než se setmělo. Ihned začala sbírat kostky a stavět domek. Uprostřed práce ji vylekal psí štěkot.

„Cesta mě přivedla k tobě,“ štěkal pes. „Utrhl jsem se z řetězu, ale v lese se mi zastesklo po domově a po člověku. Zpozoroval jsem světlou nit a běžel jsem podle ní, až jsem se dostal sem k tobě. Zbořil jsem domek. Rád ti pomohu vystavět nový. Jestli dovolíš, zůstanu u tebe a budu tě věrně hlídat.“

Domek spolu vystavěli. Všechno bylo jako dřív, jen černá kočka se nevrátila. Snad proto, že před domečkem sedí pes. Jelka na ni ještě pořád čeká. Na špičku střechy položila zlaté vajíčko, aby kočka už z dálky viděla, kde je její dům.

Příloha 2: Originál pohádkové knihy Evy Škofič Maurer – *Mislím, da te bom kar poljubil.*

TELIČKA IN PRAVLJICE

Telička je živahno poskakovala okoli mame:

»**Mami**, igrayva se!«

»Daj mi mir,« je rekla mama krava, »raje požveči malo trave!«

A telička se ni in ni mogla umiriti, obesila se je mami kravi na rep in še kar mukala svoje.

»**Mami**, loviva se!«

Krava je legla v senco in rekla: »Pusti me, rada bi v miru prežvekovala!«

Telička pa je bila takoj spet pri mami in ji grizljala uhlje:

»**Mami**, igrayva se skrivalnice!«

Mama jo je samo obliznila in ji rekla:

»Poišči si koga drugega, da se bo igral s tabo,« in zadremala.

Telička jo je še nekaj časa gledala, ko pa je krava rahlo zasmrčala, je pobesila gobček in pogledala okoli sebe: vse krave so dremale ali prežvekovale. Med njimi že ne bo našla nobene, ki bi se igrala z njo. In je šla. Prišla je do njive in zagledala konja, kako orje.

»Dober dan, gospod konj,« je vljudno pozdravila, »kaj pa delaš?«

»Orjem,« je zahrzal konj.

»O, to je pa zanimivo, ali lahko še jaz orjem s tabo?« je vprašala telička.

- Poskusi,« se ji je nasmehnil konj.
- Telička je nekaj časa hodila vstric z njim po njivi, ampak oranje ni bilo preveč zabavno, zato se je poslovila.
- Se bom kdaj drugič igrala s tabo,« je rekla telička in pomahala konju. Ta pa je že zaoral novo brazdo. Telička je šla naprej in zagledala mačko sredi travnika.
- Dober dan, gospa mačka, kaj pa delaš?« jo je vljudno vprašala.
- Pssst,« je zamrmrala mačka, »čakam, da pride miška iz luknje!«
- O, skrivalnice!« se je razveselila telička. »Ali lahko čakam skupaj s teboj?«
- Samo če boš čisto pri miru in čisto tiho,« je zamrmrala muca.

In tako sta čakali.

Sonce je pripekalo, muhe so bile sitne in vse skupaj ni bilo za teličko prav nič zabavno. Čez čas je vstala in se poslovila od muce. Ta je samo skomignila z repom in še naprej zavzeto gledala v mišjo luknjo.

Telička pa je prišla do dvorišča in zavila med prašiče.

»Dober dan, gospodje prašiči,« je vljudno pozdravila, »kaj delate?«

»Valjamo se po blatu,« so ji odgovorili prašiči, »poskusi še ti.«

»Hm,« je zamišljeno rekla telička, »mislim, da bo mami huda, če se vrnem umazana, a vseeno hvala.«

»Že dobro,« so zakrullili prašiči, »pa kdaj drugič.«

Telička je zavila še v kurnik, kjer so čepele kure.

»Dober dan, gospe kure, kaj pa počnete?« je vljudno zamukala.

»Nesemo jajca,« so v en glas zakokodakale kure.

»Je to težko?« je vprašala telička. In kure so ji na dolgo in široko začele pripovedovati, kako se nesejo jajca. Telička jih ni poslušala do konca, samo zazehala je in rekla:

»Veste kaj, mislim, da sem za to še premlada,« in se poslovila.

»Oh,« je zavzdihnila in se ozrla okoli sebe.

»Mar res ni nikogar,
ki bi se igral z mano?!«

Videti je bilo, da je vsakdo z nečim zelo zaposlen. Race so se umivale, ovce so mulile travo, koze so plezale ...

Telička je bila zelo žalostna. Odpravila se je in spotoma brcala kamenje. Skoraj bi se zaletela ob starega psa.

»Glej no, kod hodiš!« je zarenčal pes.

»Oprosti, prosim,« je zahlipala telička, »nisem te opazila.«

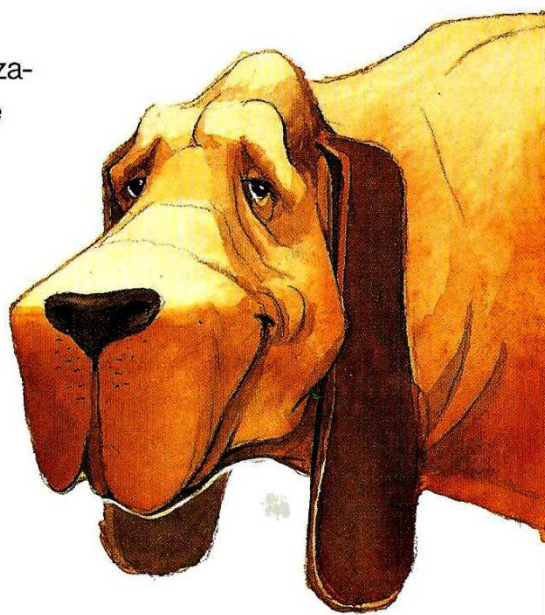
»No, no,« je pomirjujoče zagodrnjal pes, »zakaj si pa tako žalostna?«

»Nihče se noče igrati z mano,« je potožila telička.

»No,« je rekel pes, »za lovljenje in skrivalnice sem res že malce prestar, pa tudi na hišo moram paziti. Vendar ti lahko povem kakšno **pravljico**, če želiš.«

»Res?« ga je z upanjem v velikih očeh pogledala telička.

»Sedi k meni v senco, povedal ti bom pravljico o **konju** plesalcu in o **mačku**, ki je znal risati s svojim repom, pa o triglavem **zmaju**, ki je čudovito prepeval, in o lenem **levu**, ki ga je bolha naučila, kako se rjove, pa o **ribaku**, ki je plezal po ledeni gori ... Katero naj povem najprej?« je vprašal pes.

13

»Kar vse mi povej,« je prosila telička.

Ko se je pozno popoldne vrnila k mami, ji je žarečih oči povedala, da ima novega prijatelja, ki zna čudovito pripovedovati pravljice. Vsak dan po jutranji paši, ko je mama krava zadremala v senci in v miru prežvekovala, se je telička odpravila k staremu psu in poslušala **pravljice**: o **žabji princesi** pa o **kurah**, ki so se prav tako kot **telička** rade igrale in so še zdolgočasenega petelina pripravile, da se je igral skupaj z njimi, in pravljico o **psu**, ki je dobil hlače, o **medvedku**, ki je želel spoznati, kaj je sneg, o **žirafi**, ki ni marala v šolo, in o zaljubljenem **metuljčku** ...

KURE SE IGRAJO

Štiri mlade kure in petelinček so se brezciljno potikali po dvorišču. Bilo je vroče in njihove mame so dremale v kurniku.

»Kakšen dolgčas!« je zavzdihnil petelinček.

»Že vem!« je rekla kura, ki so jo zaradi njenega čopkastega grebenčka klicali Čopka. »Igrajmo se!«

»Kaj pa?« jo je vprašala rjava kura.

»Lahko bi se šli šolo,« je rekla Čopka.

In že so vse kure pridno stekle vsaka po svoj kamen in sedle, ko da bi bile v razredu. Jasno je bilo, da bo učiteljica Čopka. Dvignila je paličico in začela z njo nekaj pisati po prahu. Do tako imenovanega razreda se je zadnji privlekel petelinček. Nekaj časa je opazoval Čopkino početje, potem pa rekel:

»Brez zveze!«

»Prav, pa se igravimo kaj drugega,« je rekla bela kura in pogledala Čopko.

»Lahko bi izbirali našo mis,« je rekla Čopka, ki se je zmeraj domislila kaj novega. Začela je kokodakati neko pesem, vse kure pa so se postavile v vrsto in korakale pred petelinom kot prave manekenke, šopirile so se, dvigovala repke in kazale nasmejjane kljunčke.

»**Brez zveze!**« je zopet izjavil petelinček. »To je za punce.«

»Lahko se igramo gusarje,« je bila neutrudna Čopka.

Vse kure so se takoj zagnale v edino mlako, ki je še ostala na dvorišču. Uprizorile so pravo pomorsko bitko, škropile so se in vreščale, da je šlo skozi ušesa, in čisto zmočile petelinčka, ki je zdolgočaseno gledal njihovo početje.

»**Brez zveze,**« je jezno rekel in se obrnil stran. Ampak Čopka ni dovolila, da bi jo prikrajšal za veselje.

»Kaj pa,« je rekla, »če se gremo vesoljske polete?«

»To, to!« so zakričale kure in stekle proti drevesu. Druga čez drugo so poletele nanj in zavzele položaje.

»Oficirka Rjava,« je vprašala Čopka, ki je bila seveda kapitanka vesoljske ladje, »kakšen je položaj?«

»Položaj je čudovit, razgled krasen, našemu plovilu se približuje marsovec,« je naznanila rjava kura.

»Oficirka Bela,« je ohranila prisebnost Čopka, »se lahko ognemo trčenju?«

»Ne vem, ali bodo motorji zdržali,« je zdrdrala Bela.

»Torej je napad neizogiben,« je nadaljevala Čopka. »Grahica, pripravite orožje.«

»Razumem, kapitanka,« je važno rekla Grahica, se pognala z drevesa in stekla po koruzo. Petelinček se je osamljeno prestopal pod drevesom in pomilovalno opazoval njihovo početje.

»Kako ste otročje!« je zinil. Grahica se je medtem vrnila s koruzo in zletela na drevo. Vsem je razdelila koruzo in na petelinčka se je usul koruzni dež.

»**Brez zveze!**« je jezno zakikirikal petelinček in si otrese koruzo s perja.

»Ali smo zadeli marsovca?« je vprašala Čopka.

»Da, gospa kapitanka,« je izjavila rjava kura.

»Ali je marsovec ranjen?« je zopet vprašala Čopka.

»Da, gospa kapitanka,« je odgovorila bela kura in zaklicala petelinčku: »Daj lezi že enkrat, saj si ranjen!«

»Nič nisem ranjen,« je zakikirikal petelinček.

»Ja, pa si, če sem rekla, da si ranjen, si ranjen,« se je zadrila bela kura, skočila z drevesa in podrla petelinčka na tla.

»Gospa kapitanka, marsovec je hudo ranjen!« je še zaklicala v krošnjo, kjer je čepela Čopka.

»Hitro, rešilca,« je zaklicala Čopka, »igramo se zdravnike!« in z glasnim zavijanjem »ni nu ni nu ni nu« priletela z drevesa.

»Tako, tako,« je na prvi pogled presodila kura, »najbolje, da ranjenca takoj odpeljemo v operacijsko.«

Druge kure so ubogljivo dvignile petelinčka in ga odvleklo na senik.

»Najprej mu bomo poslušale srce,« je ukazala Čopka.

Bela kura, zdaj medicinska sestra, ji je takoj podala zelen list.

»Utrip povečan,« je čez čas po podrobnem poslušanju izjavila Čopka.

»Ooooh,« je hkrati zavzdihnilo kurje medicinsko osebje.

»Izmeriti mu moramo vročino,« je nadaljevala Čopka.

Rjava medicinska sestra ji je podala paličico, s katero je prej Čopka počevala, zdaj pa jo je spretno porinila petelinčku pod perutnico.

»Temperatura povišana,« je ugotovila Čopka.

»Ooooooh,« so zopet v en glas vzkliknile medicinske sestre.

»Poglejmo še reflekse!« je dejala Čopka.

In tedaj so se vse kure hkrati spravile na petelinčka, vleklo so ga za perje, ga žgečkale, mu trkale po kolenih in ga cukale za rep. Petelinček se je branil, kolikor je mogel, na koncu pa jezno vstal in otresel s sebe seno.

»BREZ ZVEZE!« se je zadril.

Kure so ga hitro položile nazaj na seno.

»Pssst,« ga je šepetaje mirila bela kura, »ne smete se vendar tako razburjati!«

»Mislim, da lahko postavim diagnozo,« je pomenljivo zinila Čopka, »potrebna bo majhna operacija.« Petelinček se je hotel upreti, a se ni mogel niti premakniti, saj sta mu Rjavka in Belka sedeli na perutih.

»Obvezno prosim,« je dejala Čopka in Grahica je bliskovito stekla po trak.

»Takole,« je rekla Čopka, povila petelinčka in mu nazadnje zavezala še kljun. »Zdaj boste morali po operaciji nekaj časa počivati!«

»Kaj bomo pa me?« je vprašala bela kura.

»Lahko bi se šle zemljo krast,« je izjavila Čopka. »Ti pa – glej, da se ne premakneš!« je strogo zabičala petelinčku. Ta je samo nekaj zamomljal skozi obvezo. Najbrž je rekel **brez zveze**, ampak slišal ga ni nihče.

VRANA MARJANA SE UČI KRAKATI

Vrana Marjana ni znala izgovoriti črke r. Za vrane je to lahko sila zoprno. Njena mama je že kar obupavala, vendar je vseeno vztrajala in vsako jutro skupaj s hčerjo potrpežljivo vadila krakanje.

»No, ljubica,« je začela takoj po zajtrku, »poskusiva še enkrat: Kra-kra-kra!«

»**Ka-ka-ka!**« je pridno ponovila hči vrana.

»Kakšen ka-ka!« se je malce ujezila mama vrana: »Krrrra-krrra-krrrra!«

»Kkkaaaa-kkkkkaaaa-kkkkaaaa!« je zopet pridno ponavljala hči.

»Marjana, daj, prosim te, zberi se in poskusi še enkrat: Kra-kra-kra!« je vztrajala mama vrana.

»Ka-ka-ka!« je veselo zakakala vrana Marjana in pomahala s perutmi.

»Ah nič, bo že bolje,« je otožno zavzdihnila mama vrana, »nekateri otroci se krakanja pač naučijo malce pozneje ...«

»Mami, a se gem lahko zdaj igat?« je vprašala vrana Marjana.

»Lahko lahko, kar pojdi!« je skomignila z rameni mama in dodala: »Pa ne leti predaleč in pazi, da se ne izgubiš!«

»Pav!« je odvrnila vrana Marjana.

»Kakšen pav?« se je zadržala za njo mama. »Aja, prav je menda mislila!«

Vrana Marjana je najprej odletela do mlake, da bi popila malce vode po vsem tistem kakanju. Prav tedaj, ko se je odžejala, je k njej skočila žaba.

»O, živio, Marjana,« jo je pozdravila, »kako si kaj?«

»Še ka, mami me še vedno uči kakati!«

»Kako, a še nisi kakala?« se je začudila žaba.

»Ne kakala, kakala sem že, samo kkkaaa-kkkkaat me uči!«

»Aja,« se je zasmejala žaba. »Veš kaj, pa poskusi tako kot jaz: kva-kva-kva!«

»Kva-kva-kva!« je hitro ponovila vrana Marjana za žabico. »O, tole mi gve pa dobvo: Kva-kva-kva!«

»No, vidiš, pa znaš,« se je nasmehnila žaba in skočila nazaj v mlako ter poškopila vrano Marjano.

»Kva-kva-kva!« se je ponosno drla vrana Marjana in letela skozi gozd.

»Od kdaj pa žabe letajo?« se je zaspano oglasilo z najbližjega drevesa.

»Joj, sova, opvosti, kev sem te zbudila!« se je vljudno opravičila vrana Marjana.

»A, ti si, Marjana, kaj se pa spet greš?« je napol v snu zamrmrala sova.

»Kvakati se učim!«

»Pa saj že kvakaš kot kakšna žaba!« je odprla eno oko sova.

»Ne kvakati, no, kakaati!« se je popravila vrana Marjana.

»A ne znaš kakati?« je odprla še drugo oko sova.

»Znam kakati, samo kkkaa-kkkaati ne znam!« je odvrnila vrana Marjana.

»Aja, no, pri tem ti pa jaz ne morem pomagati, jaz te lahko naučim samo skovikati – hu-huuuu ...« je rekla sova in že spala naprej.

»Huuuu-huuu, khu-khu,« je za vsak primer ponovila vrana Marjana, »ne, ne bo v hedu ...« in odletela naprej. Iz gozda je priletela na dvorišče majhne kmetije in sedla na lipo. Mimo so se prigugale race – in vrana Marjana se je spustila k njim.

»O, živio, Marjana,« so jo pozdravile račke, »se greš z nami kopat?«

»Ne, vaane se sploh ne kopamo, sice pa se moam naučiti kakanja ...«

Račke so kar počenile od smeha: »Kakati se moraš naučiti, a še ne znaš kakati?«

»Pa ne kakati, no, seveda znam kakati, naučiti se moam kkkkaaa-kkkaati!«

»Aja,« so rekle račke, poskusi takole: »Ga-ga-ga!«

»Ga-ga-ga! K-ga-k-ga-k-ga!« je hitro ponovila vrana Marjana. »Hmm, saj ni tako slabo, k-ga-k-ga-k-ga!« je ponavljala in se važno sprehajala po dvorišču ter se skoraj zaletela v konja.

»Živio, vrana Marjana,« jo je pozdravil konj, »kaj pa počneš?«

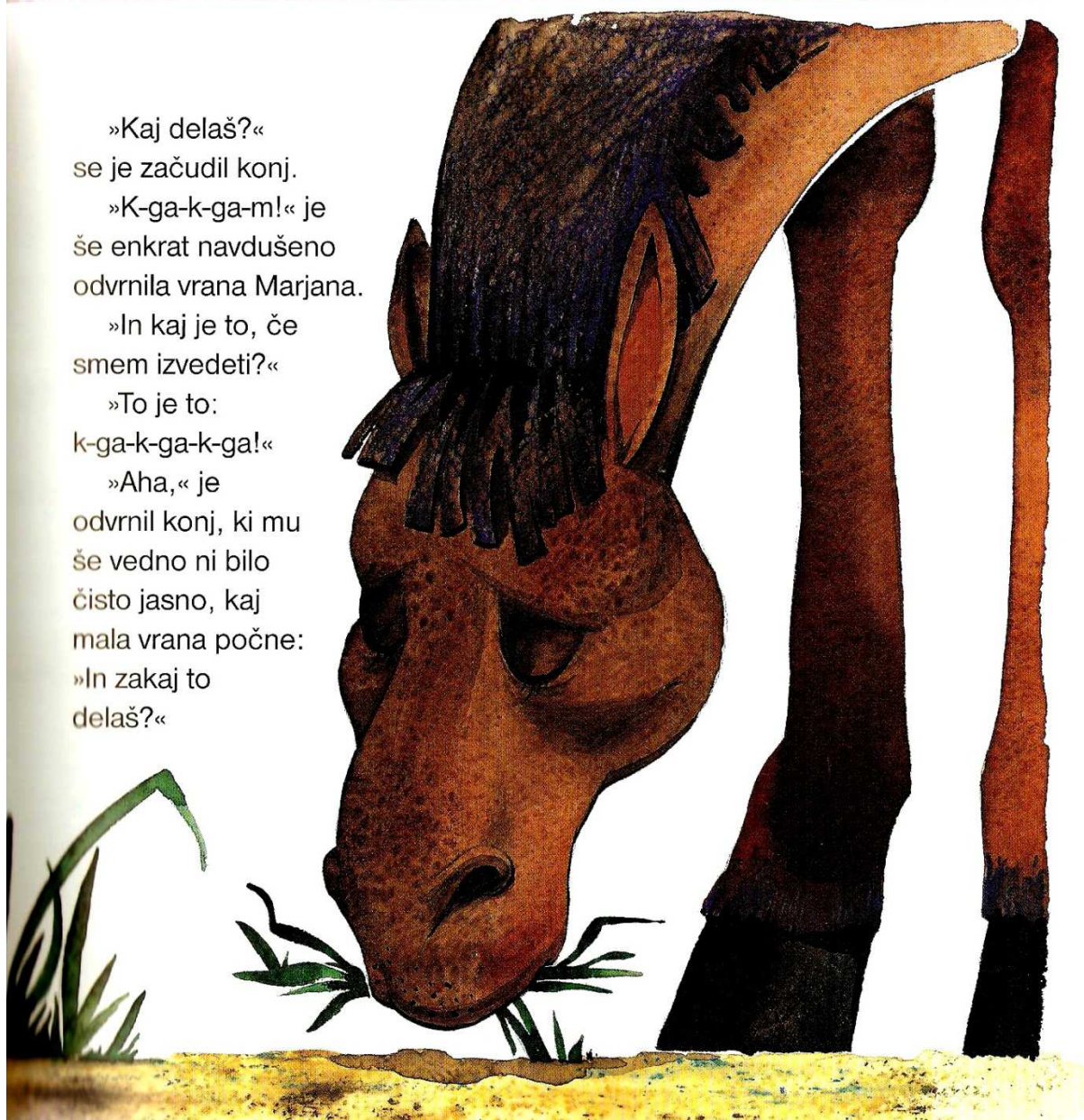
»K-ga-k-ga-k-ga-k-ga!« je odvrnila važno vrana Marjana.

»Kaj slabo slišiš?« je rekel konj in ponovil glasneje: »Vprašal sem te, kaj počneš?«

»K-ga-k-ga-m!« je na ves glas odvrnila vrana Marjana.

»Kaj delaš?«
se je začudil konj.
»K-ga-k-ga-m!« je
še enkrat navdušeno
odvrnila vrana Marjana.
»In kaj je to, če
smem izvedeti?«
»To je to:
k-ga-k-ga-k-ga!«
»Aha,« je
odvrnil konj, ki mu
še vedno ni bilo
čisto jasno, kaj
mala vrana počne:
»In zakaj to
delaš?«

»Ker si moja mama želi, da bi znala kgakgati!« je odvrnila vrana Marjana.
»In zdaj znam!«

»A, zdaj pa razmem,« je odvrnil konj. »Veš kaj, kaj pa če bi raje poskusila z i-ha-ha, bo verjetno bolje zvenelo.«

»**I-ha-ha. Ki-ha-ha. Kha-kha-kha!**« je ponovila vrana Marjana. »To je pa pav smešno, kot bi kihala ali kašljala: kha-kha-kha, kha-kha-kha, kha-kha-kha!«

»Meni se ne zdi čisto nič smešno,« je rahlo užaljeno zarezgetal konj.

»Konj, ne bodi hud, ampak es ne vem, kako naj se naučim kakati ...« je potožila vrana.

»Kakati?« je konj debelo pogledal vrano Marjano.

»Kga-kga-ti, kva-kva ti, kha-kha-ti ... kakoh hočeš ...«

»Hmmm,« se je konj zamislil, »kaj pa če bi vprašali petelina, on kikirika ...«

»Pav,« je rekla vrana Marjana.

»Kje je pav?« je vprašal konj. »Aja, prav si hotela reči.«

Pa sta se napotila proti gnoju, tam se je petelin ravno pripravljaj, da bi zakikirikal poldne, zato ga nista motila. In ko je odkikirikal, ga je vrana Marjana vljudno pozdravila in vprašala, ali jo lahko nauči kakati – konj pa mu je razložil, da bi se mala vrana rada naučila krakati.

»Če prav razmem, ne znaš izgovoriti črke r,« je zelo resno ugotovil petelin.

»Ja,« sta v en glas odgovorila konj in vrana Marjana.

»Hmmm, obstaja veliko različnih r-jev,« je učeno nadaljeval petelin, »vendar se mi za začetnike zdi najbolj primeren r, kot ga izgovarjajo otroci, kar si tudi ti!« je pomenljivo pribil petelin.

»Nauči me, posim!« je vneto poprosila vrana Marjana. Konj pa je rekel, da ima opravke in da je zdaj vrana Marjana v najboljših rokah.

»Takole torej, draga Marjana,« je zelo pomembno začel petelin.

»Ja?« je pričakujoče vprašala vrana.

»Za začetek namesto r izgovarjaj l,« je rekel petelin.

»L?«

»L!«

»A takole, **kla-kla-kla?**« je vprašala vrana Marjana.

»Ja, blavo!« jo je pohvalil petelin.

»No, veš kaj, petelin,« je malce razočarano rekla vrana Marjana, »v tem plimelu bi pa lahko tudi kva-ka-la, to me je žaba naučila čisto na začetku!«

»Kakor hočeš,« je vzvišeno odgovoril petelin in se z našopirjenim repom obrnil stran.

»No, ne zameli mi,« se je hitro opravičila vrana Marjana, »mislim, da si mi vseeno dal zelo dobel nasvet!«

In tako je vrana Marjana še naprej vsako jutro pridno vadila z mamo

kakanje-krakanje.

Včasih je malo kvakala, pa klakala, pa khakhala pa kgakgala. In ker vaja dela mojstra, se je naučila tudi krakati in na koncu je to znala početi na več načinov, kot katera koli druga vrana – po žabje: kva-kva-kva, sovje: khu-khu-khu, konjsko: ki-ha-ha, račje: k-ga-k-ga-k-ga in še po otroško: kla-kla-kla.

PES IN NOVE HLAČE

Nekega dne se je pes sprehajal po pasjem mestu in si ogledoval izložbe. V njih so bile razstavljeni kosti in igrače – vse, kar potrebuje pes za to, da je srečen. Naslednja izložba pa je bila drugačna. Na njej je z velikimi črkami pisalo: SODOBEN PES. Od napisa je vodila puščica k rdečemu gumbu, ob katerem je pisalo: PRITISNITE, PROSIM! Pes si ni dal dvakrat reči, rdeči gumbi so kot nalašč za to, da nanje pritisnete, kajne? Zato je z veseljem dvignil tace in pritisnil. Od nekod se je zaslišala prijetna glasba in čez čas je neki glas vljudno vprašal:

»Ali morda potrebujete **hlače**?«

»Prav,« je odgovoril pes.

Naslednji dan je prejel paket in v njem so bile čudovite, na rob zlikane hlače. Previdno si jih je nataknil in bile so mu kot ulite.

»Opa,« si je veselo rekel in zadovoljno sedel, da bi se popraskal z levo zadnjo tace za uhljem, a ga je hitro vrglo pokonci.

»No, tole pa zdaj ne bo šlo,« si je zamrmral, »če bom sedel na tleh in se praskal, si bom hlače kaj hitro umazal!« A tudi če je stal na vseh štirih, so se hlače vleklye po tleh. »Tudi to ne bo šlo,« je zamrmral. »Hja, ni kaj, hoditi bo treba po zadnjih tacah.« Pes se je postavil na zadnje noge.

»Hopla,« ga je zaneslo. Malce je bil neroden. »Tole bo pa treba vaditi.« Po nekaj ponesrečenih poskusih mu je končno uspelo zadovoljivo hoditi po zadnjih tacah.

»Zelo elegantno, dragi moj,« si je rekel in se počutil nadvse imenitno. Zadovoljno je odhlačal v pasje mesto, da bi si ogledal izložbe. Pravzaprav si je bolj kakor tisto v izložbah ogledoval sebe v izložbenem steklu. Ko se je tako gledal in se počutil čedalje pomembnejšega, je njegovo lepo sliko zmotila mačka. Prijazno se mu je podrgnila ob hlačnico in pustila na njej šop dlak.

»Presneta mačka,« je zarobantil, se spustil na vse štiri in se pognal za njo, da bi jo prepodil na prvo drevo.

»**Joj, hlače!**« je zastokal.

»Svoje nove hlače bom uničil.« Hitro se je znova postavil na zadnje tace in si otresel prah s hlač. Mačka se je ustavila na varni razdalji in opazovala njegovo početje. Ko je ugotovila, da ni v nevarnosti, je prezirljivo frknila in si začela čistiti kožuh. Pes ni vedel, kaj bi. Nerodno je zahlačal proti njej, ko pa je videl, da iz te moke ne bo kruha in da se ga mačka niti najmanj ne boji, ji je samo požugal in si rekel, da je pač zdaj, ko ima hlače, prepomemben, da bi se še podil za mačkami.

Mačka se je izzivalno pretegnila in legla na sonce, pes pa se je samo prezirljivo obrnil in odhlačal v drugo smer. »Mačke ne razumejo ničesar,« si je godel v brk in se odpravil proti svojemu skrivališču kosti, da bi se malce potolažil.

»Debelo kost si bom privoščil,« si je dejal, »in življenje bo takoj lepše.« Ko je prišel do skrivališča, pa se je spet zataknilo: le kako naj koplje, da si ne bo umazal novih hlač? Skušal se je spraviti k zaritim kostem z leve pa z desne pa od zgoraj pa od strani, a takoj, ko je začel kopati, je prst letela naravnost na njegove nove hlače.

»Presnete mačke,« je zarobantil pes, »kako znajo spraviti ob živce poštenega psa.« Malce otožno je nadaljeval svoj sprehod po mestu in le od časa

do časa še pokukal v kakšno izložbeno okno. Še sreča, saj drugače niti ne bi opazil prečudovite pasje damice s košatim repom, ki se je sprehajala po drugi strani ulice. Kot mimogrede je prečkal cesto in se znašel pred psičko. Ta se je začudeno ustavila pred najvišjim psom v hlačah, potem pa ga pogledala z najlepšimi rjavimi očmi, kar jih je kdaj videl. Pes je prijazno od zgoraj zrl k njej in jo povabil na sprehod. Seveda je brez pomisleka privolila. Ponudil ji je taco, da se je dvignila na zadnje noge, in jo popeljal v park.

Oh, kako je bilo čudovito!

Pes je bil v sedmih nebesih. Nanj se je nežno naslanjala psička s čudovitimi očmi in z imenitnim košatim repom. In ta košati rep mu je kaj kmalu z nagajivim mahljanjem dal vedeti, da ji je všeč. Pes se ni mogel več zadrževati: to je bila njegova sanjska psička in tokrat ni bilo kaj zavlačevati. Navdušeno je začel mahati z repom, ampak pozabil je, da je ta rep zdaj skrit v hlačah, in te so začele kot nore opletati okoli njega. Psička je prestrašeno bevsknila, se spustila na vse štiri in oddirjala.

»Pa saj to ne more biti res,« je zatulil pes. »Prava nočna mora.« Stopil je k prvemu drevesu in dvignil zadnjo levo nogo, da bi se olajšal. Ne samo da je padel po tleh, kolikor je bil dolg in širok, še celo hlačnico si je zmočil!

»Na, pa so šle nove hlače!« je mrmral.

»Takšnih zdaj res ne morem nositi,« je sklenil in jih odvrigel v prvi smetnjak. Potem je sedel in se zamišljeno popraskal z levo zadnjo nogo za ušesom.

»Hja,« si je rekel, »nadvse dobro je nositi **hlače**, predvsem zato, ker si v njih pomembnejši.« In po tehtnem premisleku:

**»Vendar so nekatere stvari
še pomembnejše
od pomembnosti.«**

Potem je prijazno zalil prvo drevo in se pognal v tek, da bi čim prej dohitel svojo sanjsko psičko.

ŽABA PRINCESA

Mlada žaba je prišla domov. Na glavi je imela zlato pentljo. Trakovi so ji padali na ogromne oči.

»Živio, mami, živio, oči, živio, paglavci,« je vzkliknila in se zavrtela pred njimi.

»Kaj pa je zdaj to?« je vprašal oče.

»Kako je ljubka,« je zavzdihnila mama.

»Ljubka gor ali dol, če bo imela to neumnost na glavi, jo bo toliko lažje opazila štoklja in potem ji nobena ljubkost ne bo pomagala,« je zarobantil oče. »Pri priči snemi to prismodarijo!«

»Mamiiii,« se je zadrla žabica.

»Kar imej jo, ljubica,« jo je razumevajoče stisnila k sebi mama žaba, »štorklje so zdajle tako ali tako na dopustu na jugu, kaj ji škodi, če jo nosi!« je rekla možu.

»Ženske,« je zamrmral ta in se pobral k mlaki, da bi skupaj s prijatelji kakšno zapeli.

Ampak z zlato pentljo, ki jo je staknila kdo ve kje, se pri žabici ni končalo. Odkar jo je nosila, je bila čisto drugačna. Nenadoma ni hotela več skakati kakor druge žabe, ampak je hodila, kaj hodila, stopicljala. V pozdrav je

podajala sprednjo tačko, kot da bi pričakovala, da jo bo kdo poljubil. Nič več se ni hotela družiti s prijateljicami, dolge ure se je skrivala pod grmom in se ogledovala v črepinji ogledala. Jedla je samo še izbrane mušice in se vsako jutro dolgo umivala. Ni bilo govora, da bi regljala, samo še otožne pesmice je prepevala in se sprehajala ob mlaki. Včasih je ni bilo domov več dni. Tete so povedale mami, da ponavadi zamišljeno čepi ob mlaki, kot da bi koga čakala. Vsakič se je po takšnih pohodih vračala domov objokana. Mama žaba se je odločila, da mora priti zadevi do dna, zato je nekega dne poklicala hčer k sebi, na ženski pogovor.

»Ljubica,« je začela, »tale pentlja je zelo lepa.«

»To ni nobena pentlja,« ji je odvrnila žabica, »temveč krona.«

»A res?« se je zavzela mama žaba.

»Ja, mami,« je nadaljevala žabica, »mar ti še ni jasno, da nisem takšna kakor druge žabe?«

»No, vsekakor si s to pentljo na glavi nekaj posebnega!« je odvrnila mama in hitro umolknila, ko jo je žabica grdo pogledala. »Oprosti, s krono, sem

hotela reči. Ampak poslušaj, otrok moj, pomlad je že in štorke se vračajo z juga, bolje bo, če jo snameš, kajti s to krono si preveč opazna. Nočem, da bi te katera izmed njih pojedla za zajtrk.«

»Mene že ne bo pojedla nobena štorkeja,« je važno odgovorila žabica, »sem namreč začarana princesa in samo vprašanje časa je, kdaj me bo našel moj princ, me poljubil in potem ... bova srečno živela do konca dni!«

Mama žaba je debelo pogoltnila slino. Ker ni vedela, kaj naj naredi, je poiskala moža in mu zadevo razložila.

»Kaj da je – princesa?« se je krohotal žabec. »No, temu bom hitro naredil konec!« Odskakljal je k žabici in zahteval, naj takoj sname pentljo.

»Nikoli, nikoli, nikoli,« je zatulila hči, »nihče me ne razume!«

»Ali daš pentljo dol ali pa pri tej priči izgini od doma,« je zarobantil ata žabec, čeprav v resnici ni mislil tako hudo.

»Prav, pa grem,« je rekla hči in odstopicljala.

»Mislim, da si bil malce pretrd z njo,« se je ustrašila mama žaba.

»Bo že prišla nazaj, ko bo lačna,« je zaregljal žabec in odskakljal k mlaki, k pevskim vajam.

Žabica je hodila in hodila ter si brisala solze. Svetila je luna, kresničke so letale naokoli, žabici pa je bilo neskončno hudo. Ustavila se je ob mlaki in gledala svoj odsev v njej. Potem je zapela tako žalostno, da jo je slišal žabec, ki je v bližini lovil mušice, in šel takoj pogledat, kdo tako milo poje. A še nekdo je opazil zapeljivo svetlikanje v mesečini. Žabica ni slišala plahutanja mehkih kril, ko se je velika ptica spustila k njej ob mlako. Nenadoma je lepa pesem utihnila, oster kljun je stisnil žabici grlo.

K sreči je pravočasno prišel polimni žabec

z vso močjo je skočil
na štokljo, da je ta v trenutku
izpljunila žabo in šavsnila po njem.
Žabec se ji je spretno umaknil v grmovje,
kamor štoklja ni mogla, in potegnil
za sabo še žabico. Štoklja je
samo jezno zaklopotala
s kljunom in odletela.

»Življenje si mi rešil, hvala!« je izdabila žabica, ko si je malo opomogla.
»Ni za kaj,« je rekel žabec. »Me boš zdaj v zahvalo poljubila?« je vprašal in jo nagajivo pogledal.

»Pravzaprav čakam na princa,« se je zmedla žabica.

»Pa je že kateri prišel mimo?« je bil radoveden žabec.

»Oh, vsi so tako grdi in vsak bi me najraje takoj stlačil v žep,« je odvrnila nesrečna žabica.

»Pa ne misliš menda na ljudi?« jo je vprašal žabec.

»Na koga pa?« je rekla žabica.

»No, potem ti pa moram povedati veliko skrivnost,« je zaregljal žabec.

»Povej, povej,« je bila navdušena žabica.

»Skloni se čisto k meni, da ti jo zašepetam,« je rekel žabec.

Žabica se je sklonila, žabec pa jo je tako poljubil, da se ji je zavrtelo v glavi. Kar ni vedela, kaj naj naredi. Skoraj bi mu primazala klofuto, ampak – kaj ko je imel tako lepe oči in so se mu tako nagajivo svetile. Krak se ji je počasi dvignil do zlate pentlje, ki jo je nosila toliko časa, in jo razvezala. Potem je objela žabca in skupaj sta odskakljala k mlaki, da bi z drugimi žabami veselo zapeli. Zlati trak pa se je zapeljivo svetlikal v mesečini. Kaj se ve, kdo ga bo pobral ...

ZMAJI V OPERI

Pri Zmajevih se je rodil triglavi zmajček. Ata zmaj je od ganjenosti stisnil mamo zmajko v tako krepak objem, da so ji kosti kar pokale. Potem pa sta občudovala sinčka.

»Je že spustil ogenjček?« je vprašal ata zmaj.

»Ne še, ampak doktor Zmajovic pravi, da je za to še čas, tudi več tednov. Poglej, kako je lep, na repku ima že čudovito izrezljano puščico. In svetlo zelene krempljce. Čisto pravi zmajček s tremi glavicami je.« Zmajček pa je samo zaspano mežikal proti staršem.

Čez nekaj tednov se je končno začel pripravljati na svoj prvi ogenjček ... Na ta pomembni dogodek so z vseh koncev prileteli tete in strici in čakali. Zmajček je kašljal in kihal, starši pa so ga prijazno spodbujali. Končno je odprl vse tri gobčke, pokazal ostre prve zobke in dolge rožnate jezičke. Glasno je prhnil iz vseh treh glav, a iz njegovih žrel ni bilo niti najmanjšega dima. Tedaj se je zgodilo nekaj nenavadnega. Desna zmajčkova glava je zavila z očmi, potem pa na ves glas zapela z globokim glasom: »Aaaaaaaa.«

41

Srednja jo je začudeno pogledala in mnogo više zapela: »Eeeeeee.« Leva se jima je pridružila in dodala zelo visoki: »liiiiii.« Vsa zmajevska družina se je vznemirila, a vse je delovalo tako usklajeno, da so utihnili in prisluhnili.

Zmajček je poskusil znova: »Aaaaa, eeeee, iiii.« Potem pa še z vsemi glavami hkrati. Nato je zapel tako lepo, da so zmaji navdušeno udarjali takt z repi v ritmu z melodijo, neka teta pa se je celo zavrtela.

Kmalu je zmajeva družina pozabila, da bi njihov zmajček moral bruhati ogenj. Bili so navdušeni, da se je pri njih izvalil prvi zmajček, ki zna peti, in to triglasno.

V deželi zmajev so zgradili operno hišo, da bi v njej lahko nastopal mladi zmajček. O, to je bil pomemben dogodek – prva zmajevska operna predstava. Z vseh koncev so prileteli slovesno oblečeni zmaji v kravatah in s cilindri in zmajevke v ogromnih živobarvnih oblekah z volančki in s tisočnimi pentljami na glavah.

Za odrom je mladi talent živčno vadil, pil jajca in žvečil suhe slive, da bi imel čim čistejši glas. Mama zmajka mu je za to priložnost sešila črn frak, ata zmaj pa je popil preveč medicine in ves zbegan čepel v kotu. Končno so luči ugasnile in oder so osvetlili žarometi. Žametna zavesa se je odgrnila in prikazal se je zmajček. Gledalci so utihnili. Zmajček se je odkašljaj in zapel. Najprej čisto potih, potem pa se mu je glas okreplil in zapel je o jadraniu z vetrom nad oblaki, o prvi ljubezni in okrogli luni, ki navdihuje pesnike. Zapel je o pogumnih zmajih, ki tekmujejo s prestrašenimi vitezi in rešujejo lepe princese. Bilo je pravljčno. Ko je končal, je bilo v dvorani sprva povsem tiho, nato pa so vsi zmaji hkrati navdušeno začeli bruhati ogenj. Najprej je

zagorela žametna zavesa, potem so se vneli stoli in nastal je strašen požar. Osmojeni zmaji so se prestopali pred operno hišo in gledali, kako gori. Naokoli je razburjeno tekal direktor z lestencem v rokah – edino tega mu je uspelo rešiti.

Operna hiša je zgorela do tal.

Uspeh je bil veličasten.

Seveda so se vsi strinjali, da mora zmajček čim prej znova nastopiti.

»Nikar si tega ne ženi k srcu,« je rekla gospa direktorjeva Zmajeva obupanemu možu. »Opero bomo znova zgradili.«

»Prav,« ji je vdano pritrdil soprog in se lotil dela.

Prej kot v pol leta je bila zgrajena še večja in še lepša operna hiša. In mladi zmaj je lahko znova nastopil. A zgodba se je ponovila, navdušenje je bilo nepopisno, zmaji so bruhalo ogenj in operna hiša je spet zgorela do tal.

Ko so veličastno poslopje opere uničili tretjič, je imel direktor Zmajev vsega dovolj.

»Kdaj bo pa nova predstava?« so ga na ulici ustavljali zmaji.

»Kmalu, kmalu,« jim je ves nesrečen odgovarjal direktor.

»Le kaj naj naredim?« je doma ves obupan vprašal ženo. »Je že res, da pride na predstavo vsakič ogromno občinstva, a z denarjem, ki ga zaslužimo, komaj zmoremo zgraditi novo operno hišo.«

»Popij malo metinega čaja,« mu je odvrnila žena.

In soprog jo je vdano poslušal. Ko ga je popil, je žena prisedla k njemu.

»Dragi, vse je čisto preprosto. Občinstvo se mora naučiti, kako se je treba vesti v operni hiši. Preden se bo začela predstava, boš stopil na oder in jih naučil ploskanja. Če pa bo kdo bruhal ogenj, bo strogo kaznovan.«
Pred naslednjo predstavo je malce živčni direktor stopil pred gledalce in jih poprosil za trenutek pozornosti.

»Spoštovane gospe zmajevke, spoštovani gospodje zmaji,« jih je nagovoril. »Prosim, če lahko dvignete svoji sprednji taci in ponavljate za menoj.« Potem je iztegnil taci, ju razširil, kolikor je mogel, in zmaji so ponavljali za njim. Iz dvorane so se zaslišali jezni kriki – seveda, nerodni zmaji so tako razširili tace, da so udarili soseda v nos.

Na oder je pritekla gospa direktorica, da bi pomagala možu.

»Naj vam jaz pokažem,« je vzkliknila. Tac ne smete preveč razširiti, takole elegantno ponovite za menoj.«

»Zdaj pa taci hitro pripeljite skupaj.«

Vsi hkrati so udarili s taco ob taco in zaslišal se je čudovit plosk.

»Odlično,« je rekla gospa direktorica Zmajeva. Zdaj pa to ponavljajte hitreje.

Iz občinstva so se zaslišale pripombe: »Kaj je zdaj to – telovadba?« A pod strogim pogledom gospe direktorice so hitro potihnile. Kmalu so zmaji že kar spretno ploskali. Res da jo je kakšen sosed še dobil po nosu in so kakšno sosedo razmršili, a ploskati so se vseeno naučili.

»Tako,« je končal gospod direktor – »tako lahko na koncu nagradite našega umetnika. In nobenega bruhanja ognja – prosim – te neumnosti lahko počenjate doma, v operni hiši pa se boste vedli primerno. Hvala.« Zmajevsko občinstvo je bučno zaploskalo.

Tako je četrta operna hiša končno ostala cela. Zmajevske operne predstave so poslej res nekaj čudovitega in vredno si jih je ogledati.

MAČEK ČARLI SI PRISLUŽI ŽLAHTNO IME

Mački imajo vsaj pet imen in še mnogo več, le da je večina imen skrivnost in jih zato nihče nikoli ne izve. Včasih celo mački sami ne. Naš maček si je kar sam nadel ime Markiz, ker je imel okoli levega očesa črn krog. Ta je bil videti kakor monokel – to so očala, ki imajo samo eno lečo. Včasih so jih nosili plemenitaši – baroni, principi in markizi.

Zato se je naš maček poimenoval Markiz.

Mama ga sicer kliče Čarli, vendar ga sme tako klicati le, kadar sta sama, v družbi pa nikoli.

Ampak mama to pogosto pozabi, in potem je Markiz malce slabe volje.

Markiz ima svojo družbo in v njej je glavni: mačkone vodi na raziskovalne pohode, reševalne akcije pa tudi v boj proti sosednji tolpi, katere vodja je Debeli. Markiz je sicer čisto lep muc, le nekaj ga hudo moti – njegov dolgi in pretirano tanki rep, ki nikakor ne deluje grozilno, kadar se postavi v obrambni položaj. Markiz si želi, da bi bil njegov rep košat in velik, tako da bi se ga vsi ustrašili, kadar bi se razjezil. Kokoši s sosednjega dvorišča njegov rep pogosto zamenjujejo za črva. To ni prijetno, pravzaprav je vsakič zelo boleče, zato jih Markiz zmerja s slepimi kurami.

Debeli pa je seveda to njegovo posebnost izrabil, ga poimenoval Podganca, in to ime mu je potem tudi ostalo. Kadar ima dovolj zmerjanja s Podganco, se Markiz zateče k mami, da ga umije z jezikom, saj je to tako blagodejno ...

Markiz ima od vsega najraje sonce, na njem se je tako lepo greti in pretegovati. Najbolj sovraži dež, kajti če ga zmoči, je Markiz videti še manjši, njegov rep pa še tanjši.

In tako je Markiz doživel najbolj zoprn dan svojega mladega mačjega življenja. Vsi iz njegove družbe so bili nekje na počitnicah, ko je srečal sosednjo tolpo pod vodstvom Debelega. Začeli so ga zmerjati s Podganco, Markiz pa se je postavil v obrambno držo. Sledile so salve smeha na drugi strani: mačja tolpa pod vodstvom Debelega se je v smehu valjala pred njim, nihče pa ni imel dovolj moči, da bi se z Markizom stepel pošteno, kot se spodobi. Zato se je Markiz žalostno odvlekel stran. Njegov dolgi rep se je vlekel za njim spet tako žalostno in počasi, da ga je sosedova kura zamejnala za črva in ga pošteno uščipnila s kljunom. Markiz je predirljivo zamijavkal in jo odkuril. Prav tedaj se je ulil še dež, da je bil čisto moker. Ko se je

po poletni nevihti vračal proti domu, da bi se stisnil k mami in počakal, da ga bo umila, je za nameček padel še v blatno lužo.

»Tristo kosmatih psov,« je zamijavkal ves obupan. In ker se je na poti do doma znašel še zidek, ki ga je bilo treba preskočiti, je z repom jezno zamahnil po njem. Zbolelo ga je, zato ga je znova udaril. Tudi tokrat je zbolelo. V obupu je hotel zid nahruliti, ampak ta ga tako ali tako ne bi razumel, saj je iz kamenja. Tedaj pa je na zidku zagledal zanimivi vijugi. Markiz je nadvse rad sanjaril in fantaziral, in ko je na vijugi pogledal z očmi sanjača, je v podobi lahko razbral sliko miši, ki ji manjkajo uhlje. Hmmm, se je zamislil, potem pa pomočil rep v blato in dodal uhlje. Potem je narisal še sebe, kako preganja to miš. Ampak to mu ni bilo dovolj. Pred Markizom so na zidku kmalu od strahu bežali še Debeli in njegova

tolpa in neumne kure. Markiz se je vrnil domov, vendar ni nikomur povedal, kaj zmore. Ampak odtlej je komaj čakal, kdaj bo zopet deževalo, da bo lahko pomakal rep v blato in ustvarjal nove umetnije. Sčasoma se je naučil v vodo dodajati cvetne glave in travo in tako pridobivati različne barve. Žal je isti dež, ki je ustvaril blato, izmil tudi njegove slike.

Nekoč pa ga je zalotil Debeli, ko je v gobcu ravno nesel rumeni regrat. Zdaj se je šele začel norčevati iz njega, izmislil si je nov vzdevek – Travojeda podganca. Ampak tedaj je tudi Markizu prekipelo. Povabil je Debelega, naj ga spremlja do zidu, in z repom narisal tako smešno sliko naduteža, da je bil Debeli nenadoma majhen in ponižen. Po tistem pa se je za Markizovo mojstrstvo razvedelo: postal je prvi in največji mačji slikar. Od blizu in daleč so mu začeli prinašati ploščate kamne, da bi jim nanje kaj narisal. Celokure so mu pomagale in nabirale zanj najbolj živobarvne travniške cvetlice in s kljuni zavzeto stiskale barvo iz njih. V zahvalo so kmalu dobile na novo okrašen kurnik. Odtlej so kure nadvse previdne in se vsakega črva najprej dotaknejo z nogo in šele nato s kljuni. Nikoli se ne ve – da ni to morda Markizov rep, čudovito slikarsko orodje, ki se seveda ne sme poškodovati. Odtlej našega muca ni nihče več klical Podganca, ampak le še Markiz. No, ja, razen njegove mame, ki se skoraj vedno zmoti in ga kliče Čarli.

In Markiz se je lahko mirno predajal svojim najljubšim razvadam: poležaval je na soncu in fantaziral z zaprtimi očmi. Nihče več mu ni očital, da je len, vsakdo je rekel: Pusti mojstra, zdaj ustvarja.

Res da je včasih ustvarjal, marsikdaj pa se je le sončil. A kljub temu so izpod repa mojstra Markiza zmeraj znova nastajale **čudovite slike**.

KONJ PLESALEC

»Navadne podkve, prosim,« je naročil konj v trgovini s čevlji. Vsi konji v trgovini so prenehali rezgetati in ga začudeno pogledali.

»Prosim?« je komaj izdaval prodajalec.

»**Štiri navadne podkve,**« je ponovil konj. »No, ja, lahko so srebrne barve, ampak biti morajo navadne,« je prepričljivo dodal.

Hotel je še nekaj dodati, ampak je raje počakal, dokler se smeh ni polegel.

»Za božjo voljo, sinko,« se je oglasila že malce siva kobilica, »pri tolikšni izbiri pa iščeš navadne podkve!?!«

»Res, če želiš navadne podkve,« je dodal črni žrebec, »zakaj potem ne greš raje na kmetijo in se pustiš še vpreči?«

»Ja, ali pa dovoliš, da te tam jahajo,« je dodal še čisto smrkav konjiček.

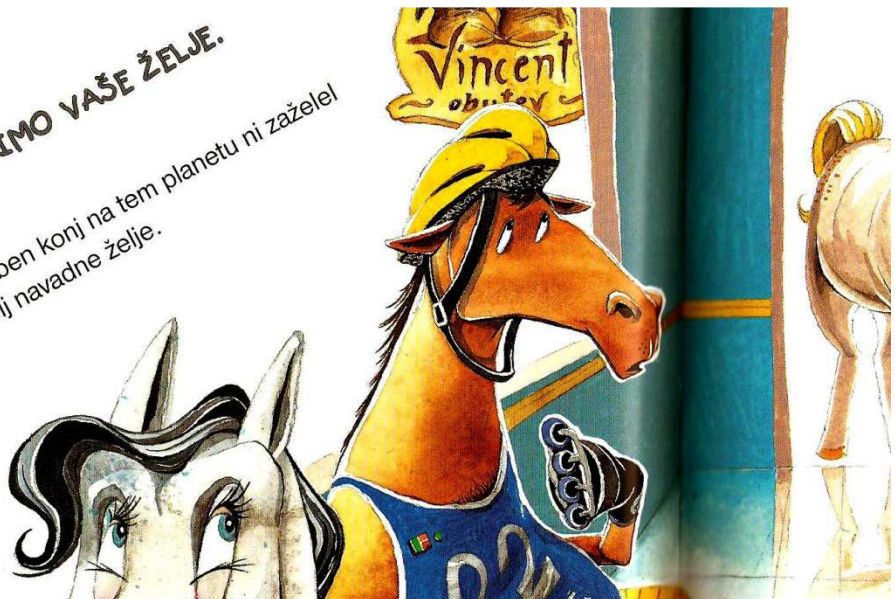
Vsi so ga gledali. Postajalo je malce nerodno. Konj se je zravnal, stresel z grivo in znova odločno dejal:

»Kupiti hočem štiri navadne podkve, po možnosti srebrne!« Gledal je naravnost v prodajalca: »Mar niste tu zato, da zadovoljite stranke? Ali pa sem v napačni trgovini?«

Konj je imel prav, na vratih izložbe je res pisalo:

51

TU SMO, DA IZPOLNIMO VAŠE ŽELJE.
Ampak nikoli si še noben konj na tem planetu ni zaželel podkev, vsi so imeli bolj navadne želje.

Na kopita so konjem pritrjevali smučiči – te imajo najraje beli gorski konji, ki živijo v gorah in tekmujejo v konjskem slalomu, veleslalomu in smuku. Najpogumnejši se izkažejo v smučarskih skokih z akrobacijami, ob katerih gledalcem zastaja dih. Potem so tu še rečni konji, ki si kupujejo plavutke ter se najraje zadržujejo v gorskih rekah in jezerih. Le redkokdaj se povzpnejo na breg – večinoma samo takrat, ko pridejo po nove plavutke. Rjavci obožujejo rolerje, na njih se podijo po širni konjski deželi in rezgetaje prenašajo čenče. Konjske pubertetnice pa si najraje barvajo nohte. Ampak lepo vas prosim, noben konj, ki da kaj nase, si ne bi zaželel podkev! Do danes.

»No, pa mu dajte te podkve,« je skušala spravljivo končati zadevo siva kobila. Vse je namreč dišalo po pretepu.

»Prav,« je rekel prodajalec in poklical poslovodjo.

»Tale stranka želi **podkve**,« mu je rekel.

»Kje pa naj jih dobim?« si je začel puliti žimo iz repa poslovodja in poklical direktorja.

Direktor, starejši konjski gospod, si ni dolgo belil grive, malce je pomislil in dejal:

»Mu jih pa naredi!« in čez čas dodal: »Tu smo zato, da izpolnimo želje naših strank.«

Vsi so mu zaploskali.

»No,« je rekel poslovodja prodajalcu, ko je direktor odkopitljal, »saj si slišal gospoda direktorja,« in tudi sam odgalopiral po opravkih.

»Malo bo treba počakati,« je rekel prodajalec in se lotil dela. Z drsalk, ki so jih imeli kar nekaj na zalogi, je snel ostro kovino, si pri sosedu sposodil

kladivo in klešče, da bi jo ukrivil, in kmalu so pod njegovimi spretnimi kopiti začele nastajati podkve.

»Vam jih zavijemo ali jih boste kar takoj obuli?« je še nadvse vljudno vprašal in stopil k blagajni.

»Prosim, če mi jih pritrdite,« je rekel konj, »ampak prav narahlo.«

»Kako to mislite – narahlo?« je vprašal prodajalec. »Saj vam bodo odpadle!«

»Tako narahlo pa spet ne,« je odvrnil konj.

V trgovini je bilo čedalje več konj. Novico o zanimivem nakupu so po vsem mestu razširili rjavci na rolerjih in to je bilo tudi pričakovati. Prerivali so se in škilili drug drugemu prek ramen. Konj je sedel in pomolil prodajalcu noge. Kar nekaj časa sta naravnavala srebrne podkve na kopitih, dokler ni bil konj končno zadovoljen – ravno prav narahlo so bile pritrdjene. Ko je stopil proti blagajni, so cvokotale po tleh. Vsi so čakali, kaj bo. Konj je plačal in se namenil proti vratom. Pred njim so se odmikali.

Stopil je na ulico, konji s prodajalcem vred pa so mu sledili. Zelo jih je zanimalo, kako bo hodil v narahlo pritrdjenih podkvah. Komaj so zadrževali smeh in čakali, kdaj se bo zvrnil. Konj se je ustavil na mestnem trgu in se obrnil. Vsi so utihnili in ga gledali. Globoko se je priklonil in dvignil prvo desno nogo.

»Trrrrjam,« je zaigrala podkev, ko jo je spustil.

55

»Trrrrjam,« je zaigrala še druga. Potem je z zadnjima dvema zaigral ritem. In zaplesal poseben ritmični ples. Nihče na konjskem planetu še ni videl česa podobnega. Novica se je širila kot blisk. Konj s srebrnimi podkvami je v trenutku postal plesna zvezda. Nastopal je na vseh večjih odrih in občinstvo je drlo na predstave. Časniki so bili polni novic o njem. Rjavci na rolerjih pa so širili trače.

Siva kobilica je za televizijo izjavila: »Ustrašili smo se že, da je z njim kaj narobe, ko hoče podkve.«

Step – tako se imenuje ta ples – je na konjskem planetu postal nadvse priljubljen in kar nekaj vsakdanjega je bilo, če je prišel konj v trgovino in poprosil za podkve. Niti tega mu ni bilo treba več dodajati, naj mu jih prav narahlo pritrdijo. Samo vprašali so ga, kakšne želi – srebrne ali pa morda v drugi barvi – in ali naj dodajo gumijaste čevlje, da si jih ne bi pri hoji spraskal.

RAČKA HOČE LETETI

Pri mami raci je vladala disciplina. Nič čudnega, saj je morala obvladovati pet račk.

»Gaga, Goga, Gega, Giga, Guga, gremo, v vrsto, zbor!« je ukazala mama raca. In njene račke so se naglo razvrstile po velikosti.

»Ena, dve, tri, stoj pri miru, štiri,« je štela mama raca, »štiri ..., štiri ...« se je ozirala, potem pa strogo vprašala: »Katera pa manjka?«

Giga je hitro dvignila perut.

»No, povej, Giga!« je zahtevala mama raca.

Giga je strumno stopila korak naprej iz vrste.

»Pokorno javljam – manjka račka Goga,« je glasno odgovorila in stopila korak nazaj v vrsto.

»Spet Goga, ja kje pa tiči?« je zagodrnjala mama raca.

Giga je zopet dvignila perut.

»Povej!« je ukazala mama raca.

Giga je spet stopila korak naprej iz vrste:

»Pokorno javljam, da je bila račka Goga nazadnje opažena pod jablano za hlevom.«

»Dobro,« je zavzdihnila mama raca, »Giga, prevzemi poveljstvo, odpelji sestrice do ribnika in tam ponavljajte plavalne vaje, ki smo jih delale včeraj!«

»Razmem!« se je ponosno vzravnila Giga in stopila na čelo kolone. »Račke v kolono po ena za mano!« je resno ukazala in račke so se hitro postavile v kolono. »Ena, dve, ena, dve, pozdrav na desno,« so z obratom glave pozdravile mamó raco, ta pa jih je ponosno pogledala, se jim nasmehnila in jim nagajivo požugala: »Pa nobenih neumnosti!«

»Razumemo,« so v en glas zagagale račke in strumno odracale do domačega ribnika na koncu dvorišča, tam pa se z veselím gaganjem zagnale v vodo. Veselja je bilo vedno zvrhan koš, če jih le máma raca ni gledala.

Mama raca pa je imela druge skrbi. Zamišljeno se je odpravila do jablane za hlevom, da bi poiskala potepuško hčer. Goga jo je takole, ne da bi vprašala, že velikokrat ucvrla po svoje.

Treba se bo resno pogovoriti.

Račka potepinka je zasanjano sedela na najnižji veji jablane, obložene z zrelimi sadeži, in zrla v daljavo. Ah ne, spet je letela, je pomislila mama raca, ko jo je zagledala.

»Goga,« jo je poklicala mama.

Goga se je ozrla navzdol, ko da bi se predramila iz sanj.

»Takoј pridi dol!« je mirno zahtevala mama raca. Goga se je z elegantnim zavojem spustila z jablane in spretno pristala zraven mame race.

»Draga moja račka,« je poučno začela mama, »kako naj ti dopovem, da race nismo ptice in da ne letimo? Kaj če bi te kdo videl, kaj bi si mislil o nas, ha?«

»Oprosti, mama,« je skrušeno prikimala Goga, »če je pa tako preprosto!« in razširila krila.

»Preprosto gor ali dol,« je strogo pribila mama raca, »kako pa misliš, da si boš prihodnjo pomlad našla ženina, če mu boš kazala svoje letalne sposobnosti? Le kdo te bo maral!«

»Saj niti nočem ženina,« je trmarila Goga. »Samo leteti hočem! Najraje bi odletela kam daleč ...« In Goga se je znova hrepeneče zazrla v daljavo.

»Pst! Da te ne bo kdo slišal!« je zgroženo zašepetala mama raca in se ozrla naokoli: »Lepo te prosim, saj se ti je čisto zmešalo!«

»Če je pa tako lepo,« je vztrajala račka Goga, »včeraj sem se dvignila više od te jablane,« je z bleščočimi se očmi razlagala mami, ki jo je čedalje bolj prestrašeno gledala.

»Goga,« je vztrajala mama raca, »race ne letamo, race plavamo. Obljubi, da ne boš nikoli več letala!«

»Mami,« je prav tako trmasto odgovorila Goga, »če boš zahtevala od mene to, se bom takoj vrnila na drevo in ne bom nikdar več prišla dol!«

Razpela je krila
in zaplahutala z njimi.

»Stoj, stoj,« jo je hitro ustavila mama raca. »Sem mislila, da se to ne bo zgodilo, ampak očitno se ne da preprečiti.«

Račka Goga jo je radovedno pogledala:

»Česa se ne da preprečiti, mama?«

In mama raca je zavzdihnila, sedla na tla in rekla Gogi, naj sede poleg. Nekaj časa je molčala, potem pa začela:

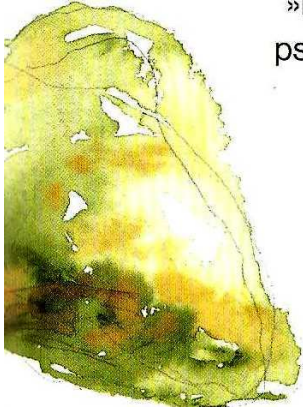
»Veš, Goga, letos spomladi je tvoj oče racak plaval niže dol po reki ...«

»A nisi rekla, da je tam nevarno?«

»Res, Goga, nevarno je, ker so takrat tam lovci s puškami in psi ...«

»Ampak z atijem se ni nič zgodilo?«

»Ne ... zgodilo se ni nič, pač pa je našel zapuščeno račje gnezdo in v njem jajce. Prinesel ga je domov k meni in jaz sem ga položila v svoje gnezdo, ga grela in skrbela zanj. Iz tega jajca, Goga, si se izvalila ti. V resnici si divja račka in zato tudi znaš leteti – domače račke pa tega ne znamo.«

Goga je nekaj časa molčala, potem pa s hripavim glasom vprašala:

»A potem ti nisi moja mama?«

Mama raca je objela malo račko, jo pokljunčkala in rekla:

»Goga, jaz sem vseeno tvoja mama, če le ti hočeš, in imam te strašno rada. Zato tudi nisem hotela, da bi letela, ker sem se bala, da boš odšla.«

»Odšla – kam pa?« je radovedno vprašala Goga in se stisnila k mami raci.

»Divje račke, kakršna si ti, jeseni potujejo na jug. Mislim, da se temu, kar čutiš, reče potovalna mrzlica.«

»Na jug!« je hrepeneče zamrmrala Goga.

»Grem lahko tudi jaz tja?«

»Si prepričana, da si to res želiš?« je še zadnjič poskusila mama raca.

»Bolj kot vse na svetu,« je odkritosrčno zagagala Goga.

Mama raca je sama pri sebi pokimala in se odločila:

»Prav, ampak najprej mi pokaži, kako letiš!« je zahtevala.

Goga jo je debelo pogledala: »Misliš to resno, mami?«

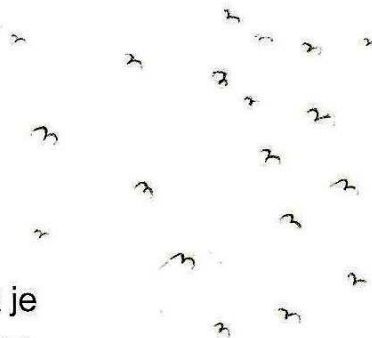
Mama raca se je dvignila in ukazala: »Račka Goga, na start!«

»Razumem,« je resno odgovorila Goga.

»Pripravljena za polet?« je vprašala mama raca.

»Pokorno javljam, da sem pripravljena za polet!« je odgovorila račka Goga in nasmeš se ji je razlil čez ves kljun.

»Razširi krila,« je nadaljevala mama raca in glas se ji je rahlo zatresel: »Tri, štiri, zdaj!«

In račka Goga je poletela kot še nikoli. Pokazala je počasno vzpenjanje, vratolomno pikiranje, letenje na mestu, zavoj na levo in desno, spiralasto spuščanje, letenje hrbtno – no, to bi morala še malo vaditi ... Mama raca jo je najprej prestrašeno, potem pa čedalje bolj ponosno opazovala s tal in si tu pa tam skrivaj otrla solzo. Mračilo se je, ko je račka Goga upehana pristala zraven mame race. Ta jo je močno objela, kot da je ne želi nikoli več spustiti. Čez čas pa rekla:

»Dobra si, ampak če res misliš na jug, boš morala vsak dan pridno vaditi!«

»Razmem, mama!« je salutirala raca Goga in potem tiše dodala: »Hvala ti!«

Še prekmalu je prišlo tisto poznojesensko jutro, ko so se divje race začele pripravljati na selitev in sta se mama raca in Goga morali posloviti.

»Srečno pot in prosim, pazi nase,« je nič kaj ukazovalno zagagala mama raca, ko je še zadnjič objela hčer za slovo.

»Na svidenje spomladi,« ji je obljubila Goga in se počasi dvignila v zrak, potem pa hitro odletela in se pridružila jati divjih rac.

Mama raca ji je mahala, dokler ni bila Goga samo še črna pikica v daljavi in tudi še dolgo potem, ko je ni mogla več videti. Nato je zavzdihnila, se zravnila in ukazala:

»Gaga, Gega, Giga, Guga, gremo, v vrsto zbor,« in njene račke so se hitro razvrstile po velikosti.

»Ena, dve, tri, stoj pri miru, štiri,« je štela mama raca, »štiri ..., štiri ...« Tedaj pa se ji je ustavilo.

Giga je dvignila perut. Mama raca ji je pokimala.

»Lahko nekaj vprašam?« je rekla Giga.

»Lahko!« je prikimala mama raca.

»Kam pa je šla Goga?« je zanimalo Gigo.

»To ni pravo vprašanje,« je rekla mama raca. »Ne kam je šla, ampak ali je Goga srečna, in odgovor je: ja, srečna je, in to je najpomembnejše!« je nežno povedala. »No račke, gremo v kolono po ena in: ena, dve, ena, dve, leva, leva,« je zagagala in račke so strumno odracale za njo v mali ribnik na koncu dvorišča.

Příloha 3: Vlastní překlad pohádkové knihy Evy Škofič Maurer – *Myslím, že tě snad políbím.*

Zrnko pohádek

(Úvodní slovo o ruce, která přináší pohádky do vašich očí a uší a možná i někam dále.)

Musíš mít pro strach uděláno, abys řekl: Myslím, že ti dám polibek. A je třeba ještě víc odvahy, abys to pak i udělal. Odvahy? To se ví. Je třeba být moc odvážný, abys zapomněl na celý svět okolo sebe. Na všechny, kteří se na tebe dívají, všechny, kteří tě poučují, všechny, kteří tě nemají rádi, všechny, kteří si myslí, že jsou lepší než ty, a všechny, kteří tě tajně obdivují. Jinými slovy, opravdu na všechno. A pak ten svůj polibek věnovat jen jednomu či jedné. Téhle odvaze se také někdy říká láska. Láska putuje po světě ve dne i v noci, pěšky i na koni, někdy i roztaje a umí plavat po vodě, tu a tam se vypaří do vzduchu mezi obláčky až na sama nebesa.

A tak není nic neobvyklého, že na ni narazil i motýlek, který dal svým příběhem název této knize. Názvy knih by měly být zajímavé, hezké a přitažlivé. Kdyby byly nudné, ošklivé a nezajímavé, byly by hodné paní, které v knihkupectvích prodávají knihy, ve velké šlamastyce. Přemýšlely by a krčily svá vysoká čela a hledaly by moudré nápady, aby je mohly říci chlapcům a děvčatům, kteří se přiženou mezi knižní police. Nikdo ještě nikdy neřekl: „Ukažte mi prosím nějakou nadevšechno nudnou knihu. Mám moc rád ošklivé a nezajímavé příběhy.“

Ale naše kniha má hezký název a paní prodavačky v knihkupectvích nebudou muset krčit čela. Ale co když je někde nějaké menší městečko, možná i vesnička za devatero horami a devatero řekami, kde knihy ve svém malém knihkupectví prodává nějaký prodavač? A co když bude večer a na blízké věži odbije devátá hodina a bude třeba zamknout dveře do knihkupectví, pak knihkupec vezme tuhle knihu a posadí se do nejtemnějšího koutku mezi knižními policemi? Tam si zapálí svíčku, aby byl ještě víc sám, a sám se sebou odputuje s názvem *Myslím, že tě políbím*. Jsem přesvědčen, že určitě nebude krčit čelo. Skoro se mi zdá, že se rychle vypraví podívat, jestli tahle věta platí jen pro motýly, nebo ji může používat i někdo jiný.

Tomu, kdo bude knihu číst, možná padne oko na jméno autorky. Možná si řekne: Kdopak je ta Eva, která umí přivést do příběhů tolik zvířátek?

Kdyby se zeptal dost nahlas a uslyšel bych ho třeba i já až daleko v bílé Lublani, hned bych mu vyprávěl jeden příběh.

Jednou, před mnoha lety, když ještě v zimě padaly haldy sněhu a dospělí vyprávěli dětem spousty pohádek, jsem na letišti potkal slavnou básničku Nežu Maurer.

„Kampak, kampak?“ zeptal jsem se jí.

„Ale nikam,“ řekla. „Jen tady dceru posílám letadlem do školy pro klauny!“

„Hoho,“ řekl jsem a znovu jsem se zeptal, „to se ožení s polykačem ohně?“

„To víš, že ano,“ pokývala s úsměvem. „Naučí se bavit děti. Dáš mi na ni cestou pozor, vid’?“

„Samozřejmě!“ vyhrkl jsem a oči mi zajiskřily.

Ale děvčátko v letadle hned usnulo, a když jsme přistáli, čekala na ni na letišti tlupa bujarých přátel. Vůbec jsem neměl příležitost ukázat, že na ni dávám pozor.

Jednou později, když jsem se před pár lety procházel městem, mi před velkou knihovnou do náručí skočil neznámý klaun a objal mě. Měl dlouhé, svérázně kudrnaté vlasy, které trčely na všechny strany, a veliký červený nos.

„Tedy, tedy,“ pomyslel jsem si. „Hodí se vůbec, aby váženému pánovi skákali do náručí klauni?“

Ale ukázalo se, že to nebyl klaun, ale klaunice. A nebyl to ani neznámý klaun, ale děvčátko, které jsem měl hlídat na jeho cestě do školy pro klauny.

Sedli jsme si na lavičku a vyprávěla mi, že je klaunice Eva, a že ona a několik jejích přátel z party Červených nosánek chodí po světě, a nejvíc po nemocnicích, navštěvují nemocné děti a rozveselují je.

„Ale ty jsi spisovatel,“ řekla, „porad’ mi, jak mám rozveselit všechny ty děti, ke kterým nemohu, které nemám čas navštívit?“

„Já jen píšu příběhy a opravdu neumím poradit,“ odvětil jsem zahanbeně.

Ale zdálo se mi, že tenkrát v Eviných očích něco zajiskřilo. Možná se právě z těchto jiskřiček rodily příběhy, které máte před sebou.

Mnozí jistě slyšeli o kaprad'ovém semínku. Ten kdo jde na noc čarodějnic do lesa a aniž by to věděl, mu do boty spadne kaprad'ové semínko, rozumí pak řeči zvířat. Možná zrovna každý nemůže na čarodějnice do lesa. Možná, že někdo ani nemá boty. Možná, že třeba boty má, ale zrovna si všimne, když mu do nich semínko spadne, a to pak kouzlo nefunguje.

Pro všechny ty, kdo jdete do lesa, i ty, kdo jdete jen okolo, a i pro všechny, kteří máte boty a všechny ty, kteří je nemáte, pro všechny, kteří nadarmo sníte o kaprad'ovém semínku, je kniha *Myslím, že tě políbím*.

Vystupují v ní všelijaká zvířátka. Taková, která známe a která možná i někdy potkáváme. V těchto příbězích všechna mluví. Že mluví? To se ví, že spisovatelka nepotřebuje kaprad'ové semínko. Ji obdařilo semínko pohádkové, a proto vidí a slyší věci, které my ostatní vnímat nemůžeme. Protože je to moc milá paní, tahle klaunice Eva, napsala všechny tyhle pohádky právě pro nás.

Mně řekli, abych napsal úvodní slovo. Já to chápu tak, že vás musím vzít za ruku a vodit vás od pohádky k pohádce a dávat při tom pozor, aby pohádky hezky dorazily do vašich očí a uší, možná i sklouzly někam hlouběji. Samozřejmě se mi to zdá až trochu moc. Ale jsme již u konce mého úvodního slova. Tak už běžte hezky dál beze mne, musím totiž někam jinam a mezi pohádkami, které máte před sebou, jsem již byl.

Slavko Pregl

1 Telátko a pohádky

Na velké, slunečné louce rozjařeně poskakovalo malé telátko okolo své maminky.

„Mami, pojd' me si hrát!“

„Dopřej mi chvilku klidu,“ řekla maminka kravička, „a pojd' raději přežvykovat travičku!“

Ale telátko se ne a ne uklidnit, pověsilo se mámě kravičce na ocas a pořád si bučelo tu svou.

„Mami, pojd' me si hrát na honěnou!“

Kravička se uložila do stínu a řekla: „Nech toho, ráda bych si v klidu žvýkala svou travičku!“

Telátko se ale hned přitočilo zpět k mamince a začalo jí hryzat uši:

„Mami, pojd' me si hrát na schovávanou!“

Máma ho jen olízla a řekla:

„Najdi si někoho jiného, kdo si s tebou bude hrát,“ a usnula.

Telátko se na ni ještě chvilku dívalo, když ale kravička lehce zachrápala, svěsilo hlavu a rozhlédlo se okolo sebe: všechny krávy pokojně dřímaly nebo klidně přežvykovaly. Mezi nimi nenajde žádnou, která by si s ním hrála. A tak šlo dál. Přišlo na louku a zahlédlo koně jak oře pole.

„Dobrý den, pane koni,“ vlídně pozdravilo, „co to děláš?“

„Ořu pole,“ zařehotal kůň.

„Ach, to je ale zajímavé, můžu orat s tebou?“ zeptalo se telátko.

„Jen to zkus,“ zasmál se kůň.

Telátko s ním nějakou dobu chodilo po louce, ale orání nebylo vůbec zábavné, a tak se s koněm rozloučilo.

„Budu si s tebou hrát někdy jindy,“ řeklo telátko a zamávalo koni. Ten už mezitím vyoral v hlíně novou brázdou. Telátko šlo dál a uprostřed trávníku zahlédlo kočku.

„Dobrý den, paní kočko, copak děláš?“ přívětivě pozdravilo.

„Pššššt,“ zamručela kočka, „číhám, až vyleze myška z díry!“

„Jé, schovka!“ zaradovalo se telátko. „Můžu číhat s tebou?“

„Jen když budeš úplně potichu a nebudeš se vrtět,“ znovu zamručela kočka.

A tak číhali.

Slunce pálilo, mouchy byly otravné a vůbec, celá tahle hra nepřípadala telátku ani trochu zábavná. A tak za nějaký čas vstalo a rozloučilo se i s kočkou. Ta jen zavrtěla ocasem a dál upřeně hleděla do myší díry.

Telátko poté vešlo do dvora a hned vběhlo mezi prasátka.

„Dobrý den, páni prasátka,“ hezky pozdravilo, „co děláte?“

„Válíme se v blátě,“ odpověděla mu prasátka „zkus to také.“

„Hm,“ zamyslelo se telátko, „myslím, že by se máma zlobila, kdybych se vrátilo domů umazané. Ale děkuji vám za nabídku.“

„Za málo,“ zachrochtala prasátka, „tak třeba někdy jindy.“

Telátko se zašlo podívat ještě do kurníku, kde dřepěly slepice.

„Dobrý den, paní slepice, co to děláte?“ slušně zabučelo.

„Snášíme vejce,“ jednohlasně zakvokaly slepice.

„Je to těžké?“ zeptalo se telátko. A slepice mu v tu ránu začaly zdlouhavě popisovat, jak se správně snáší vejce. Telátko je neposlouchalo až do konce, jen zívlo a řeklo:

„Víte co, myslím, že jsem na to ještě moc malý,“ a rozloučilo se s nimi.

„Ach,“ zavzdychalo telátko a rozhlédlo se kolem sebe.

„To tu opravdu není nikdo, kdo by si se mnou hrál?“

Bylo vidět, že je každý něčím velmi zaměstnán. Kačeny se zrovna umývaly, ovce přežvykovaly trávu, kozy šplhaly po všem, po čem se jen dalo.

Telátko bylo velmi nešťastné. Odebralo se nazpět a cestou kopalo do každého kamínku, co mu přišel pod kopýtka. Dokonce by málem vrazilo i do starého psa.

„Koukej přeci na cestu!“ zavrčel pes.

„Nezlob se, prosím“ zakňouralo telátko, „nevšímlo jsem si tě.“

„No, no,“ chlácholivě zamumlal pes, „pročpak jsi tak smutné?“

„Nikdo si se mnou nechce hrát,“ postěžovalo si telátko.

„No,“ řekl pes, „na honěnou a schovávanou jsem už opravdu trochu starý, a ještě k tomu musím hlídat celý dům. Ale mohu ti vyprávět nějakou pohádku, jestli chceš.“

„Opravdu?“ podívalo se na něj telátko s nadějí ve velikých očích.

„Posaď se tady ke mně do stínu, budu ti vyprávět pohádku o koni tanečnickovi a o kocourkovi, který uměl kreslit vlastním ocasem. Také o tříhlavém dráčku, který kouzelně zpíval a o líném lvu, kterého naučila blecha pořádně řvát. A také o rybě, která se rozhodla vyšplhat na ledovou horu. Kterou ti mám povědět nejdříve?“ zeptal se pes.

„Vyprávěj mi všechny,“ poprosilo telátko.

Když se pak telátko pozdě odpoledne vrátilo k mamince, se zářícíma očima jí vyprávělo o novém kamarádovi, který umí kouzelně vyprávět pohádky. Každý den po ranní pastvě, když máma kravička podřimovala ve stínu, vydalo se telátko za starým psem a poslouchalo jeho pohádky: o princezně žábě a o slepičkách, které si stejně jako telátko ráda hrála a dokonce i znuděného kohouta přesvědčila, aby si s nimi hrál. Nechalo si také vyprávět pohádky o medvídkovi, který chtěl na vlastní kůži poznat, co je sníh, o žirafě, která nechtěla do školy, nebo o zamilovaném motýlkovi...

2 Slepičky si hrají

Čtyři mladé slepičky a kohoutek se jen tak bez cíle potloukali po dvoře. Bylo horko a jejich maminky dřímaly v kurníku.

„To je ale nuda!“ vzdychl kohoutek.

„Já vím, co budeme dělat!“ řekla slepička, které díky jejímu chocholatému hřebínku říkali Chocholka „Pojďme si hrát!“

„A na co?“ zeptala se hnědá slepička.

„Můžeme si hrát třeba na školu,“ řekla Chocholka.

A to už všechny slepičky poslušně běžely každá pro svůj kámen a usadily se jako do lavic. Bylo jasné, že bude paní učitelka Chocholka. Zvedla větvičku jako ukazovátka a začala psát do prachu. Do téhle slepičí třídy se jako poslední přišoural kohoutek. Chvilí pozoroval Chocholčino počínání a potom řekl: „To je nuda!“

„Tak dobrá, pojďme si hrát na něco jiného,“ řekla bílá slepička a podívala se na Chocholku.

„Můžeme si zvolit slepičí miss krásy, řekla Chocholka, která vždy přišla s něčím novým. Začala kvokat nějakou píseň, všechny slepičky se pak postavily do řady a nosily se před kohoutem jako pravé manekýnky, čepýřily se, zvedaly ocase a ukazovaly usměvavé zobáčky.

„To je nuda!“ opět prohlásil kohoutek. „To je pro holky.“

„Můžeme si hrát na husary,“ řekla neúnavná Chocholka.

Všechny slepičky se ihned seběhly v jedinou kaluž, která ještě na dvoře zůstala. A pak sehrály pravou mořskou bitvu, cákaly na sebe a vřískaly, až z toho bolely uši, a úplně pocákaly kohoutka, který znuděně pozoroval jejich počínání.

„To je nuda,“ našťvaně řekl a otočil se zády. Ale Chocholka si nenechala zkazit náladu.

„A co když,“ řekla, „co když poletíme do vesmíru?“

„Ano, ano!“ zakřičely slepičky a rozběhla se ke stromu. Jedna za druhou vylétly nahoru a zaujaly startovní pozice.

„Oficírko Zrzko,“ zeptala se Chocholka, která byla samozřejmě kapitánkou vesmírné lodě,
„jaká je naše pozice?“

„Pozice je kouzelná, rozhled nádherný, k našemu plavidlu se přibližuje mimozemšťan,“
ohlásilo zrzavé kuře.

„Oficírko Bělko,“ zachovala duchapřítomnost Chocholka, „můžeme se vyhnout střetnutí?“

„Nevím, jestli vydrží motory,“ vysypala ze sebe Bělka.

„To znamená, že je útok nevyhnutelný,“ pokračovala Chocholka. „Kropenatko, připravte
zbraně.“

„Rozumím, kapitánko,“ vážně řekla Kropenatka, spustil se ze stromu a utíkal pro kukuřici.
Kohoutek osaměle přešlapoval pod stromem a soustrastně pozoroval jejich počínání.

„Jste jako malé děti!“ zamumlal. Kropenatka se mezitím vrátila s kukuřicí a vyletěl zpátky na
strom. Všem rozdělil kukuřici a na kohoutka se snesl kukuřičný déšť.

„To je k ničemu!“ rozzlobeně zakokrhál kohoutek a setřásl si kukuřici z peří.

„Zasáhli jsme mimozemšťana?“ zeptala se Chocholka.

„Ano, paní kapitánko,“ ohlásila zrzavá slepička.

„Je mimozemšťan raněn?“ opět se zeptala Chocholka.

„Ano, paní kapitánko,“ odpověděla bílá slepička a zavolala na kohoutka: „Tak si už lehni, jsi
přece raněný!“

„Vůbec nejsem raněný,“ zakokrhál kohoutek.

„Ale jsi. Když jsem řekla, že jsi raněný, jsi raněný,“ zakřičela bílá slepička, seskočila ze
stromu a srazila kohoutka k zemi.

„Paní kapitánko, mimozemšťan je těžce raněn,“ zavolala vzhůru do koruny stromu, kde
dřepěla Chocholka.

„Rychle, záchranáře,“ zavolala Chocholka, „jdeme si hrát na doktory!“ a s hlasitým houkáním
„huť huť huť“ slétla ze stromu.

„Tak, tak,“ na první pohled usoudila slepička, „nejlepší bude, když zraněného ihned odvezeme na operační sál.“

Ostatní slepičky ukázněně zdvihly kohoutka a odvěkly ho na seník.

„Nejdřív mu poslechneme srdce,“ přikázala Chocholka.

Bílá slepička, nyní zdravotní sestřička, jí ihned podala zelený list.

„Zvýšený puls,“ ohlásila po chvíli podrobného naslouchání Chocholka.

„Aaach,“ současně zavzdychl slepičí zdravotní personál.

„Musíme mu změřit teplotu,“ pokrčovala Chocholka.

Zrzavá zdravotní sestra jí podala klacíček, s kterým předtím Chocholka vyučovala. Nyní ho zastrčila kohoutkovi do podpaží.

„Zvýšená teplota,“ usoudila Chocholka.

„Aaach,“ opět jednohlasně zavzdychly zdravotní sestry.

„Pojďme ještě prověřit reflexy!“ pravila Chocholka.

V tu chvíli všechny slepičky najednou naskákaly na kohoutka, tahaly ho za peří, šimraly ho, klepaly mu na kolena a tahaly ho za ocas. Kohoutek se bránil, co jen mohl, na konec pak naštvane vstal a oklepal ze sebe seno.

„To je na nic!“ zakřičel.

Slepičky ho rychle položily zpátky na seno.

„Pššt,“ šeptem ho uklidňovala bílá slepička, „nesmíte se přece takhle rozčilovat!“

„Myslím, že mohu stanovit diagnózu,“ důležitě promluvila Chocholka, „bude potřeba malá operace.“ Kohoutek se chtěl bránil, ale nemohl se ani hnout, protože mu Zrzka a Bělka seděly na perutích.

„Obvaz prosím,“ pravila Chocholka a Kropenatka bleskurychle běžela pro pentli.

„Tak,“ řekla Chocholka, ovázala kohoutka a nakonec mu ještě zavázala zobáček.

„Nyní budete muset po operaci nějaký čas odpočívat!“

„A co budeme dělat my?“ zeptala se bílá slepička.

„Můžeme jít loupit hlínu,“ navrhla Chocholka. „A ty – hled’ at’ se ani nehneš!“ přísně nařídila kohoutkovi. Ten jen něco zamumlal přes obvaz. Nejspíš řekl „to je na nic“, ale nikdo ho neslyšel.

3 Vrána Marjána se učí krákat

Jedna malá vrána Marjána dlouho neuměla vyslovit písmeno R. A věřte, pro vránu to může být docela nepříjemné. Její maminka už si trošku zoufala, ale i přesto spolu s dcerkou každé ráno trpělivě cvičila krákání.

„Tak, srdíčko,“ začala hned po snídani, „zkusíme to ještě jednou: Krá-krá-krá!“

„Ká-ká-ká!“ poslušně zopakovala dcerka vrána.

„Jaké ká-ká!“ malinko se rozzlobila máma vrána: „Krrrá-krrrá-krrrá!“

„Kkkáááá-kkkáááá-kkkáááá!“ znovu poslušně opakovala dcera.

„Marjáno, no tak, prosím tě, soustřeď se a zkus to ještě jednou: Krá-krá-krá!“ trvala na svém máma vrána.

„Ká-ká-ká!“ vesele zakrákala vrána Marjána a zamávala křídly.

„To nic, ono se to poddá,“ zarmouceně vzdychla máma vrána, „některé děti se prostě naučí krákání malinko později...“

„Mami, můžu si teď jít *hát*?“ zeptala se vrána Marjána.

„To víš, že můžeš, jen utíkej!“ pokrčila rameny máma a dodala: „a ne abys letěla moc daleko. A dej pozor, ať se neztratíš!“

„Žádný *stuach*!“ odvětila vrána Marjána.

„Jaký *stach*?“ zavolala za ní máma. „Aha, nejspíš myslela strach!“

Vrána Marjána nejdřív odlétla ke kaluži, aby se trochu napila vody po všem tom krákání. Jen co uhasila žízeň, přiskočila k ní žába.

„Ahóje, Marjáno,“ pozdravila malou vránu, „jak se máš?“

„Ále, mamka mě ještě pořád učí kakat!“

„Vážně? Ty jsi ještě nekakala?“ podivila se žába.

„Ne, kakala... už jsem kakala! Jenom kááá-káááát mě učí!“

„Aha,“ zasmála se žába. „Víš co, zkus to jako já: Kvá-kvá-kvá!“

„Kvá-kvá-kvá!“ rychle po žábě zopakovala vrána Marjána. „Ó, tohle mi jde ale *dobve*: Kvá-kvá-kvá!“

„No vidíš, jak to umíš,“ usmála se žába, skočila zpátky do kaluže a pocákala vránu Marjánu.

„Kvá-kvá-kvá!“ pyšně halasila vrána Marjána a letěla si lesem.

„No teda, od kdy žáby létají?“ ospale se ozvalo z nejbližšího stromu.

„Jejda, *puomiň* sovo, že jsem tě vzbudila!“ upřímně se omluvila vrána Marjána.

„Á, ty jsi Marjána, kampak zase letíš?“ ospale zamumlala sova.

„Učím se kvákat!“

„Ale vždyť už kvákáš jako úplná žába“ otevřela jedno oko sova.

„Ne kvákat! Nó... kakát!“ opravila se Marjána.

„Ty neumíš kakat?“ otevřela i druhé oko sova.

„Umím kakat, jenom kkkáá-kkkáát neumím!“ odvětila vrána Marjána.

„Aha, tak to ti nepomohu, já tě mohu naučit jen houkat: hũũũ-hũũũ-hũũũ...“ řekla sova a hned zase usnula.

„Hũũũ-hũũũ, khũ-khũ,“ pro jistotu zopakovala vrána Marjána, „ne, to zase nebude *sphávně*...“ a letěla dál.

Z lesa přilétla na dvůr malého statku a usadila se na lípu. Ke stromu se přibatolily kačeny a vrána Marjána se snesla k nim na zem.

„Ó, ahój, Marjáno,“ pozdravily kachny, „jdeš se s námi koupat?“

„Ne, my *vány* se nekoupeme, ale musím se *uaději* naučit kakat...“

Kačeny se mohly smíchy potřhat: „Ty se musíš učit kakat? Ty ještě neumíš kakat?“

„Ale ne kakat. To se ví, že umím kakat. Musím se naučit kkkááá-kkkáát!“

„Aha,“ řekly kachny, „zkus tohle: Ga-ga-ga!“

„Ga-ga-ga! K-gá-k-gá-k-gá!“ rychle zopakovala vrána Marjána. „Hmm, to není tak zlé, k-gá-k-gá-k-gá!“ opakovala a důležitě se procházela po dvoře, až skoro vrazila do koně.

„Ahoj vráno Marjáno,“ pozdravil ji kůň, „copak děláš?“

„K-gá-k-gá-k-gá!“ vážně odvětila vrána Marjána.

„Ty špatně slyšíš?“ řekl kůň a zopakoval ještě jednou a hlasitěji: „Ptal jsem se tě, co děláš?“

„K-gá-k-gám!“ na plné plíce zahalasila vrána Marjána.

„Cože děláš?“ podivil se kůň.

„K-gá-k-gám!“ ještě jednou nadšeně odpověděla vrána Marjána.

„A to je co, mohu-li se ptát?“

„To je tohle: k-gá-k-gá-k-gá!“

„Aha,“ řekl kůň, kterému ještě stále nebylo úplně jasné, co vlastně malá vrána dělá: „A proč to děláš?“

„Protože si moje máma přeje, abych uměla kgákgat!“ odpověděla vrána Marjána. „A teď to umím!“

„Aha, teď už rozumím,“ odvětil kůň. „Podívej, co kdybys to raději zkusila s í-ha-há, to by možná znělo lépe.“

„Í-ha-há. Kí-ha-há. Khá-khá-khá!“ zopakovala vrána Marjána. „To je ale *opuavdu* směšné, jako kdybych kýchala, nebo kašlala: khá-khá-khá, khá-khá-khá, khá-khá-khá!“

„Mně se to vůbec nezdá směšné,“ trochu dotčeně zařehotal kůň.

„Koni, nezlob se, ale já vážně nevím, jak se mám naučit kakat...“ postěžovala si vrána.

„Kakat?“ zadíval se na vránu Marjánu kůň.

„Kgá-kgat, kvá-kat, khá-khat... jak je libo...“

„Hmmm,“ zamyslel se kůň, „co kdybychom se zeptali kohouta, ten kokrhá...“

„Dobá“ řekla vrána Marjána.

„Co znamená dobá?“ zeptal se kůň. „Aha, ty jsi chtěla říct dobrá.“

A tak se vydali na cestu k hnoji, kde se kohout zrovna připravoval, aby zakokrhál poledne. Raději ho tedy nerušili. Když dokokrhál, vrána Marjána ho hezky pozdravila a zeptala se, jestli by ji mohl naučit kakat – kůň mu poté vysvětlil, že by se malá vrána ráda naučila krákat.

„Jestli tomu správně rozumím, neumíš vyslovit písmenko R ,“ velmi vážně pravil kohout.

„Ano,“ jednohlasně odpověděli kůň i vrána Marjána.

„Hmmm, existuje mnoho rozličných R,“ učeně pokračoval kohout. „Nicméně, pro začátečníky se mi zdá nejvhodnější R, jak ho vyslovují malé děti, což jsi také ty!“ důležitě zdůraznil kohout.

„Nauč mě to, *puosím!*“ nadšeně poprosila vrána Marjána. Kůň se pak odporoučel s tím, že má ještě nějaké zařizování, a že je nyní vrána Marjána v nejlepších rukách.

„Takže nyní, drahá Marjáno,“ začal velmi důležitě kohout.

„Ano?“ nedočkavě se zeptala vrána.

„Pro začátek vyslovuj namísto R písmeno L,“ řekl kohout.

„L?“

„L!“

„Takhle? Klá-klá-klá?“ zeptala se vrána Marjána.

„Ano, *blavo!*“ pochválil jí kohout.

„No, víš co, kohoute,“ řekla trochu zklamaně vrána Marjána, „v tom plípadě můžu klidně kvá-kat, to mě naučila žába už hned na začátku!“

„Jak chceš,“ povýšeně odpověděl kohout a s načepýřeným ocasem se k ní obrátil zády.

„No, neměj mi to za zlé,“ rychle se omluvila vrána Marjána, „myslím, že jsi mi dal i ples to doblou ladu!“

A tak vrána Marjána poslušně dál cvičila s mámou každé ráno kakaní-krákání.

Někdy trochu kvákala, potom klákala, khákhala nebo kgákgala. A protože opakování je matkou moudrosti, naučila se i krákat, a nakonec uměla krákat tolika způsoby, jako neumí žádná jiná vraána – po žabím:kvá-kvá-kvá, po sovím: khů-khů-khů, po koňském: kí-ha-há, po kachním: kgá-kgá-kgá, a ještě i jako malé děti: klá-klá-klá.

4 Pes a jeho nové kalhoty

Jednoho dne se pes procházel po psím městě a prohlížel si výlohy. V těch byly vystavené kosti a hračky – vše, co každý pes potřebuje, aby byl šťastný. Jedna výloha ale byla jiná. Bylo nad ní velkými písmeny napsáno: MODERNÍ PES. Od nápisu vedla šipka k červenému knoflíku, vedle kterého bylo napsáno: ZMÁČKNĚTE, PROSÍM! Pes se nenechal dvakrát pobízet, červené knoflíky jsou jako dělané pro to, aby se zmáčkly, nebo ne? Proto s radostí zvednul packu a zmáčkl. Odněkud se ozvala příjemná hudba a za chvíli se nějaký hlas vlídně zeptal: „Možná právě vy potřebujete nové kalhoty?“

„To ano,“ odpověděl pes.

Druhý den obdržel balíček a v něm byly znamenité kalhoty s puky. Opatrně si je oblékl a padly mu jako ulité.

„No ejhle,“ řekl si vesele a spokojeně se usadil, aby se poškrábal zadní tlapkou za uchem. Jenže zjistil, že to nejde.

„No, takhle to tedy nepůjde,“ zamumlal, „když budu sedět na zemi a drbat se, hned si kalhoty umažu!“ Ale také když stál na všech čtyřech, vláčel kalhoty po zemi. „Tohle také nepůjde,“ zamumlal. „Nu, nic na plat, bude se muset chodit po zadních.“ A tak se pes postavil na zadní nohy.

„Jejda,“ trochu zavrával. Byl trochu neohrabaný. „Tohle budu muset natrénovat.“ Po několika neúspěšných pokusech se mu konečně podařilo uspokojivě chodit po zadních packách.

„Velmi elegantní, můj milý,“ řekl si a cítil se nadevše významně. Spokojeně se odbatolil do psího města, aby si prohlédl výlohy. Upřímně řečeno, ve výkladních sklech si prohlížel spíš sám sebe než to, co bylo ve výlohách. Zatímco se takhle prohlížel a připadal si čím dál tím důležitější, pokazila mu hezkou chvíli kočka. Jemně se mu otřela o nohavici a nechala na ní chomáček chlupů.

„Zatracená kočka,“ zaláteřil, skočil na všechny čtyři a hnal se za ní, aby ji zapudil na první strom.

„Ajéje, kalhoty!“ zasténal.

„Zničím si své nové kalhoty.“ Rychle se zase postavil na zadní a očistil si prach z kalhot. Kočka se zastavila v bezpečné vzdálenosti a pozorovala jeho počínání. Když vyhodnotila, že už nebezpečí pominulo, pohrdavě odfrkla a začala si čistit kožich. Pes nevěděl co dělat. Neohrabaně se zabatolil směrem ke kočce. Ale když viděl, že tady tráva neporoste, a že se ho kočka ani v nejmenším nebojí, jen jí pohrozil a řekl si, že je teď, když má kalhoty, moc důležitý na to, aby se honil za kočkami.

Kočka se vyzývavě protáhla a ulehla na slunce, pes se jen pohrdavě otočil a odbatolil se druhým směrem. „Kočky ničemu nerozumí,“ bručel si pod fousy a odebral se ke své skrýši na kosti, aby se potěšil.

„Dopřeji si velikou kost,“ řekl si, „a hned bude život hezčí.“

Když přišel ke skrýši, vše se znovu zapletlo a pes zase narazil na stejný problém: jak má kopat, aby si neumazal nové kalhoty? Zkoušel se dostat k zakopaným kostem z levé i z pravé, se shora i ze strany, ale vždy, když začal kopat, hlína mu hned létala přímo na jeho nové kalhoty.

„Zatracené kočky,“ zaláteřil pes, „jak umí rozčítit počestného psa.“ Trochu zasmušile pokračoval ve své procházce po městě a jen čas od času ještě pokukoval do výkladních skříní. Ještě štěstí, protože jinak by si ani nevšiml překrásné psí dámy s chundelatým ocasem, která se procházela po druhé straně ulice. Ležérně přešel cestu a ocitl se před psicí. Ta se podivně zastavila před nejvyšším psem v kalhotách a potom na něj pohlédla nejkrásnějšíma hnědýma očima, které kdy viděl. Pes z výšky příjemně pohlédl k ní a pozval ji na procházku. To se ví, že bez přemýšlení svolila. Nabídl ji packu, aby se také postavila na zadní, a zavedl ji do parku.

Ach, to vám bylo krásné!

Pes byl v sedmém nebi. Něžně se k němu nakláněla psice s kouzelnýma očima a nádherným ocasem. A chundelatý ocas mu svým vrtěním docela za chvíli naznačil, že se jí s ním také líbí. Pes už se nemohl dál držet zpátky, tohle byla jeho vysněná psice a v tom okamžiku nebylo na co čekat. Nadšeně začal vrtět ocasem, ale zapomněl, že má teď ocas skrytý v kalhotách. Ty se začaly okolo ocasu divoce otáčet. Psice vystrašeně zakňučela, skočila na všechny čtyři a utekla pryč.

„Ale to nemůže být pravda,“ začertil se pes. „Úplná noční můra.“ Postavil se k prvnímu stromu a zvedl zadní levou nohu, aby si odlehčil. Nejenom, že se natáhnul jak dlouhý, tak široký, ještě měl celou nohavici mokrou.

„No, a je po nových kalhotách!“ zabručel.

„Takhle už je opravdu nemohu nosit,“ uzavřel nakonec celou záležitost a hodil kalhoty do prvního koše. Potom si sedl a zamyšleně se poškrábal levou zadní za uchem.

„A hele,“ řekl si, „nejlepší ze všeho je nosit kalhoty především proto, že jsi v nich důležitější.“ A po hlubokém uvážení pokračoval:

„Ale přece jsou některé věci důležitější než důležitost.“

Poté radostně pokropil první strom a dal se do běhu, aby co nejdřív dohonil svoji vysněnou psici.

5 Princezna žába

To se takhle jednou jedna mladá žába se zrovinka vrátila domů ke kaluži. Na hlavě měla zlatou pentli a stuhy jí padaly přes ohromné oči.

„Ahoj mami, ahoj tatí, ahoj bráškové pulci,“ zavýskla, zatočila se před nimi a udělala piruetu.

„Copak je tohle?“ zeptal se tatínek.

„Jak je rozkošná,“ vzdychla maminka.

„Roztomilá sem, roztomilá tam, když bude mít tohle na hlavě, čáp si jí všimne mnohem snadněji a pak už jí žádná roztomilost nepomůže,“ zahartusil tatínek. „Hned sundej ten nesmysl!“

„Mamííí,“ zaštkala žabička.

„Jen si ji nech, zlatíčko,“ chlácholivě ji k sobě přitiskla máma žába, „čápi jsou teď tak jako tak na prázdninách na jihu. Vždyť ji neškodí, že pentli nosí!“ řekla svému muži.

„Ženské jedny,“ zabrbľal tatínek a odebral se ke kaluži, kde si spolu s kamarády jednu zazpívali.

Ale u zlaté pentle, kterou žabka našla, kdo ví kde, to nekončilo. Od té doby, co ji nosila, byla úplně jiná. Najednou nechtěla skákat jako ostatní žáby, ale raději chodila. Co chodila, cupitala. Na pozdrav podávala přední tlapku, jako kdyby očekávala, že ji někdo políbí ručku. Už se nechtěla přátelit s kamarádkami, jen se dlouhé hodiny skrývala ve křoví a prohlížela se ve střípku zrcadla. Jedla jen vybrané mušky a každé ráno se dlouho umývala. V žádném rozhovoru už ani nekvákla, ale za to zpívala tesklivé písničky a procházela se podél kaluže. Někdy se doma i několik dní ani neukázala. Tety žáby mamince pověděly, že většinou zamyšleně dřepí u kaluže, jako kdyby na někoho čekala.

Pokaždé se po takových procházkách vracela domů celá uplakaná. Máma žába se proto rozhodla, že musí přijít celé věci na kloub, a proto zavolala jednoho dne dcerku k sobě na ženský rozhovor.

„Drahoušku,“ začala, „takhle pentlička je moc krásná.“

„To není žádná pentle,“ odvětila jí žabička, „to je korunka.“

„Opravdu?“ podivila se máma žába.

„Ano, mami,“ pokračovala žabka, „to ti ještě není jasné, že nejsem stejná jako ostatní žáby?“

„No, určitě jsi s tou pentlí na hlavě jedinečná!“ odpověděla maminka, ale jak se na ni žabička zamračila, rychle utichla. „Promiň, chtěla jsem říct s korunkou. Ale poslyš, dítě zlaté, už je jaro a čápi se vrací z teplých krajů. Bude proto lepší, když si ji sundáš, protože jsi s tou korunou příliš nápadná. Nechci, aby tě jeden z nich slupnul k snídani.“

„Mě nesní žádný čáp,“ vážně odpověděla žabička, „jsem totiž zakletá princezna a je jen otázka času, kdy mě najde můj princ, dá mi polibek, a potom, budeme žít šťastně až do konce dnů!“

Máma žába jen vyděšeně polkla na prázdno. Protože nevěděla, co dál, zavolala muže a vše mu pověděla.

„Cože je? Princezna?“ zachechtal se žabák. „Tak s tím tedy rychle skončuji!“ Doskákával za žabičkou a nařídil ji, ať si okamžitě sundá pentli.

„Nikdy, nikdy, nikdy,“ zaječela dcerka, „nikdo mi tu nerozumí!“

„Bud' sundáš tu pentli, nebo okamžitě táhni z domu,“ zahromoval táta žabák, i když to ve skutečnosti tak nemyslel.

„A taky že půjdu,“ řekla dcerka a odcupitala.

„Myslím, že jsi na ni byl trochu moc tvrdý,“ zalekla se máma žába.

„Uvidíš, že přijde zpátky jen, co dostane hlad,“ zakvákával žabák a odskákával k louži na pěveckou zkoušku.

Žabička chodila a chodila, mezitím si utírala slzy. Svítíl měsíc, světlušky poletovaly všude kolem, ale žabičce bylo nesmírně smutno. Zastavila se u kaluže a dívala se na svůj odraz ve vodní hladině. Potom zazpívala tak smutnou písničku, že jí uslyšel i žabák, který nedaleko lovil mouchy. Hned se šel podívat, kdo tak líbezně zpívá. Jenže byl tu ještě někdo, kdo spatřil lákavé světélkování v záři lunny. Žabička neslyšela máchání jemných křídel, zatímco se obrovský pták snesl k louži vedle ní. Náhle líbezná píseň ustala. Hrůzou se jí sevřelo hrdlo.

Naštěstí přišel statečný žabák právě včas. Vší silou se odrazil a skočil na čápa, který v tu chvíli vyplivl žábu a klovnul po něm. Žabák hbitě uskočil do roští, kam čáp nemohl a odtáhl s sebou i žabičku. Čáp jen zlostně zaklapal zobákem a odletěl.

„Zachránil jsi mi život, děkuji ti!“ vykoktala žabička, když se trochu vzpamatovala.

„Není zač,“ řekl žabák. „A dáš mi teď za odměnu polibek?“ zeptal se a laškovně na ni pohlédl.

„Já ale vlastně čekám na prince,“ řekla rozpačitě žabička.

„A už jsi na nějakého narazila?“ všetečně se zeptal žabák.

„Ale, všichni jsou tak ošklivý a každý by si mě nejraději hned strčil do kapsy,“ odvětila nešťastná žabička.

„Nemyslíš si ty náhodou na lidi?“ zeptal se žabák.

„A na koho jiného?“ řekla žabička.

„To ti pak musím povědět veliké tajemství,“ zakuňkal žabák.

„Povídej, povídej,“ žabička byla celá nadšená.

„Nakloň se úplně blízko ke mně, ať ti ho pošeptám,“ řekl žabák.

Žabička se sklonila a žabák ji v tu chvíli políbil tak, až se ji z toho zatočila hlava. Vůbec nevěděla, co má dělat. Nejraději by mu vlepila pěkný políček, jenže když on měl tak krásné oči, které se mu tak svůdně leskly. Pomalu zvedla své žabí stehýnko a rozvázala zlatou pentli, kterou tak dlouho nosila. Potom objala žabáka a společně odskákali ke kaluži, aby si s ostatními žábami vesele zazpívali. Zlatá stuha se stále svůdně třpytila v měsíčním svitu. Kdo ví, kdo ji kdy najde.

6 Draci v opeře

Do rodiny draků se narodil tříhlavý dráček. Táta drak ze samého dojetí objal mámu dračici tak pevně, až jí z toho zapraskaly kosti. Potom se jali obdivovat svého synáčka.

„Už začal chrlit oheň?“ zeptal se táta drak.

„Ještě ne, ale pan doktor Drakoj říkal, že je na to ještě čas, může to trvat i několik týdnů. Podívej, jak je pěkný, na ocase už má nádherně ostrý hrot. A ty jasně zelené pařátky. Pravý tříhlavý drak.“ Dráček mezitím jen ospale mžoural na své rodiče.

Za pár týdnů se konečně začal připravovat na své první chrlení ohně. Na tuto významnou událost se sešli tety a strýcové ze všech končin a vyčkávali. Dráček kašlal a kýchal a rodiče ho vlídně povzbuzovali. Až konečně otevřel všechny tři tlamičky, ukázal první ostré tesáky a dlouhé rozeklané jazýčky. Hlasitě zafuněl ze všech třech hlav, ale ze chřtánu nevyšel ani obláček dýmu. A v tu chvíli se stalo něco neobyčejného. Dráčkova pravá hlava zakoulela očima a hlubokým hlasem zapěla z plných plic: „Aaaaa.“ Prostřední na ni udiveně pohlédla a zazpívala o mnoho výše: „Eeeee.“ Levá hlava se k nim hned připojila a vydala velmi vysoké „Ííííí.“ V rodině draků to znepokojeně zavřílo, ale vše znělo tak líbezně, že všichni utichli a dál naslouchali.

Dráček zkusil zazpívat znovu: „Aaaaa, eeeee, ííííí.“ Pak ještě všemi hlavami najednou. A pak zapěl tak krásně, že začali draci nadšeně klepat ocasy do taktu, pěkně v rytmu s melodií. Jedna teta se dokonce dala do tance.

Rodina draků brzy zapomněla, že by měl jejich dráček chrlit oheň. Byli nadšeni, že se právě jim vyklubal první dráček, který umí zpívat. A to hned tříhlasně.

V dračí zemi proto postavili operu, aby v ní mohl mladý dráček vystupovat. Ach, to byla ale významná událost – první dračí operní představení. Ze všech konců světa se slétli slavnostně oděni draci v kravatách a cylindrech a dračice v ohromných různobarevných róbách s volánky a s *všemožnými* pentlemi ve vlasech.

Mladý talent zatím v zákulisí nervózně cvičil, pil vejce a žvýkal suché švestky, aby měl co nejčistší hlas. Maminka dračice mu pro tu příležitost ušila černý frak, zatímco táta drak vypil moc medoviny a zbědovaně dřepěl v koutě. V sále se konečně setmělo a pódium osvětlily

reflektory. Sametová opona se rozhrnula, objevil se dráček a obecnstvo hned utichlo. Malý drak si odkašlal a začal zpívat - nejdříve jen docela potichu, ale pak mu hlásek zesílil a zapěl o plachtění s větrem vysoko nad oblaky, o první lásce a plné luně, která inspiruje básníky. Zazpíval také o chrabrych dracích, kteří bojují s ustrašenými rytíři a zachraňují krásné princezny. Bylo to pohádkové.

Když skončil, v sále bylo nejdřív úplné ticho, pak ale začali všichni draci najednou nadšeně chrlit oheň. Nejdřív chytla sametová opona, potom začaly hořet židle, a nastal děsivý požár. Udivení draci přešlapovali před operou a dívali se, jak hoří. Kolem divoce běhal pan ředitel s taktovkou v ruce – byla tím jediným, co se mu povedlo zachránit. Dům opery shořel na popel. Úspěch byl nedozírný.

Všichni se samozřejmě shodli na tom, že musí mít dráček co nejdříve znovu vystoupení.

„Jen si to neber k srdci,“ řekla paní ředitelová Draková zoufalému muži. „Operu postavíme znovu.“

„Dobrá,“ oddaně jí přitakal muž a pustil se do práce.

Do půl roku byla postavena ještě větší a krásnější opera. A malý dráček mohl zase vystupovat. Jenže příhoda se opakovala znovu. Nadšení bylo nepopsatelné, draci chrlili oheň, a dům opery zase shořel na popel.

Když se velkolepé zničení opery opakovalo potřetí, měl už pan ředitel Drakov všeho dost.

„Kdy bude nové představení?“ zastavovali ho draci na ulici.

„Brzy, už brzy,“ odpovídal jim celý nešťastný pan ředitel.

„Co mám jen dělat?“ zoufale se doma zeptal ženy. „Je pravda, že na představení pokaždé přijde spoustu diváků, jenže s penězi, které vyděláme, sotva zvládneme postavit novou operu.“

„Napij se trochu mátového čaje,“ odpověděla mu žena. A manžel oddaně poslechl. Když dopil čaj, žena si k němu přisedla.

„Drahý, vše je docela jednoduché. Obecnstvo se musí naučit, jak se má v opeře chovat. Než začne představení, stoupeň se na pódium a naučíš je tleskat. A jestli bude někdo chrlit oheň, bude tvrdě potrestán.“

Před dalším představením se trochu nervózní pan ředitel postavil před diváky a poprosil je o chvilku pozornosti. „Milé dámy dračice, milí páni draci,“ pozdravil. „Prosím vás, abyste zvedli své přední tlapy a opakovali po mně.“ Potom zvednul tlapy, roztáhl je od sebe, jak daleko jen mohl, a draci po něm opakovali. Ze sálu se ozvaly rozzlobené výkřiky – samozřejmě, neohrabaní draci roztáhli tlapy tak do široka, že uhodili své sousedy do nosu.

Na pódium přiběhla paní ředitelová, aby muži pomohla. „Já vám to ukážu,“ vykřikla. „Nesmíte tlapy roztahovat moc do široka zopakujte to takhle po mě,“ a lehce roztáhla tlapy. „A teď dáte tlapy rychle k sobě.“

Všichni naráz udeřili tlapou o tlapu, a ze sálu se ozval kouzelný potlesk. „Výborně,“ řekla paní ředitelová Draková. „Teď vše opakujte rychleji.“

Z obecnstva se ale ozvaly připomínky: „Co to má být? Nějaký tělocvik?“ Ale pod káravým pohledem paní ředitelové vše zase rychle ztichlo. A brzy už draci docela obstojně tleskali. Je pravda, že občas ještě nějaký soused dostal jednu přes nos a kdejakou sousedku pěkně rozčílili, ale tleskat se nakonec stejně naučili.

„Tak,“ skončil pan ředitel - „takhle jednoduše na konci odměníte našeho umělce. A žádné chrlení ohně, prosím, takové hlouposti můžete dělat doma. V opeře se musíte chovat slušně. Děkuji.“ Dračí obecnstvo mocně zatleskalo.

A tak čtvrtý dům opery konečně zůstal stát celý. A dračí opery jsou dodnes něco čarokrásného a stojí za to je navštívit.

7 Kocourek Čarlí si vysloužil přezdívku

Kočky mají alespoň pět jmen a jistě i o mnoho více, jen je většina jmen tajemství, a proto se je nikdo nikdy nedozví. Někdy ani sami kocouři. Náš kocourek si dal přezdívku Markýz, to proto, že má kolem levého oka černý flek. Ten vypadal jako monokl – to jsou brýle, které mají jen jedno sklíčko. V dávných dobách je nosili šlechtici – baroni, princové a markýzové. A proto se náš kocourek pojmenoval Markýz.

Maminka mu sice říká Čarlí, i když mu tak smí říkat, jen když jsou o samotě, před ostatními nikdy. Jenže mamka na to často zapomene, a to má pak Markýz dost špatnou náladu.

Markýz má svou partu, ve které je vůdcem. Kocoury vede při objevných výpravách, záchranných akcích, a také do boje proti sousední tlupě, kterou vede Tlust'och. I když je Markýz moc hezký kocourek, přece ho jedna věc ohromně trápí – jeho dlouhý a příliš tenký ocas, který vůbec nevypadá hrozivě, když se příkrčí do obranného postoje. Náš Markýz by si přál, aby měl ocas veliký a huňatý aby se ho všichni báli, když se rozzlobí. Dokonce i slepičky ze sousedního dvora si jeho ocas často pletou s červem. A to vůbec není příjemné, ba dokonce to pokaždé moc bolí, a tak jim Markýz vždy vynadá, že jsou slepé slepice.

Tlust'och z toho jeho zvláštního ocásku udělal terč posměchu a začal na něj pokřikovat Potkánek, a tahle přezdívka mu také zůstala. Když má až po krk toho, jak na něj ostatní pokřikují Potkánku, uteče Markýz k mamince, aby ho něžně umyla jazýčkem, vždyť to je tak příjemné a uklidňující...

Milý kocourek Markýz má ze všeho nejraději slunce. Je tak krásné hrát si a *protahovat se pod slunečnými paprsky*. Jednoho dne byli všichni jeho druhové na prázdninách a on zrovna potkal sousední tlupu pod vedením Tlust'ocha. Začali na něj pokřikovat: „Potkánku, Potkánku“ a Markýz se naježil do obranného postoje. Následovala salva smíchu na druhé straně; to se kočičí tlupa pod Tlust'ochovým vedením válela na zemi smíchy. Žádný z nich pak neměl sil, aby se s Markýzem pořádně popral, jak se sluší a patří. A tak se Markýz zkroušeně odvěkl pryč a jeho dlouhý ocásek se za ním žalostně pomalu vlekl, až si ho sousedova slepice spletla s červem a pořádně ho klovla zobákem. Markýz pronikavě zamňoukal a slepici zahnal. K tomu všemu se v tu chvíli ještě spustil liják, takže byl chudák

celý promočený. A nakonec, když se po letní bouři vracel domů, aby se honem přitisknul k mamince, aby ho umyla, ještě k tomu všemu spadl do zablácené louže.

„U sta chlupatých hafanů,“ zoufale zaklel. A protože mu v cestě domů stála ještě zídka, kterou bylo potřeba přeskóčit, rozezleně se po ní rozmáchnul ocáskem. Pěkně ho to zabořilo, a tak zeď praštil ještě jednou. A znovu ho ocásek jen bolel. V zoufalství chtěl na zeď zaláteřit, ale stejně by mu tak jako tak nerozuměla, je přece z kamene. V tu ránu ale na zídce uviděl zajímavé šmouhy. Protože náš Markýz nade všechno rád snil a fantazíroval, rozeznal ve šmouhách očima snílka obrázek myšky, které chybí uši. Hmmm, zamyslel se, namočil ocásek do bláta a domaloval uši. Pak nakreslil ještě sebe, jak tu myšku pořádně prohání. Ale to našemu kocourkovi nestačilo. Za chvíli před Markýzem na zídce utíkali strachy Tlust'och, jeho tlupa i hloupé slepičky. A tak se Markýz vrátil domů, ale nikomu nepověděl, co nového dokáže. Od té doby se nemohl dočkat, kdy bude zase pršet, aby mohl zase namočit ocásek do bláta a vytvářet nová umělecká díla. Časem se dokonce naučil přidávat do vody okvětní lístky a trávu a získávat tak rozličné barvy. Bohužel ten stejný déšť, co dělal bláto, smýval i jeho obrázky.

Jednou ho přistihl Tlust'och, když zrovna nesl v čumáčku žlutou pampelišku. Hned si z něj začal utahovat, a vymyslel mu novou přezdívku – Potkánek trávožrout. To už měl Markýz ale všeho po krk. Pozval Tlust'ocha, aby ho doprovodil k zídce, a ocáskem nakreslil tak legrační obrázek nadutého kocoura, až byl Tlust'och najednou úplně maličký a zahanbený.

Po téhle události se Markýzovo mistrovské umění rozneslo po kraji a stal se prvním a největším kočičím malířem. Z blízka i z daleka mu začali přinášet placaté kamínky, aby jim na ně něco namaloval. Dokonce i slepičky mu pomáhaly a sbíraly mu pestrobarevné luční kvítí a zobáčky z nich nadšeně vymáčkávaly barvu. Jako poděkování brzy obdržely nově vymalovaný kurník. Od té doby jsou také slepice opatrné a každého červa se nejdříve dotknou pařátkem a pak teprve zobákem. Nikdy totiž neví, jestli to náhodou není Markýzův ocásek, kouzelný malířský nástroj, který samozřejmě nesmí být poškozen. A od té doby našemu kocourkovi nikdo neříkal Potkánek, ale jedině Markýz. No tedy kromě jeho maminky, která se skoro vždycky splete a říká mu Čárlí.

Nakonec se Markýz mohl klidně věnovat svým nejmilejším kratochvílím: polehávání na slunci a fantazírování se zavřenými očky. Nikdo mu už nikdy nevyčítal, že je líný, ale každý si řekl: Nech mistra v klidu, teď tvoří.

Je pravda, že někdy tvořil, často se ale prostě jen tak opaloval. Ale i přesto vznikaly ocáskem mistra Markýze stále nové a nové kouzelné obrázky.

8 Kůň tanečníkem

„Jedny obyčejné podkovy, prosím pěkně,“ požádal jednoho dne kůň v obuvnictví. Všichni koně v obchodě nechali pořehtávání a udiveně na něj koukali.

„Promiňte prosím?“ sotva ze sebe vysoukal prodavač.

„Čtyři obyčejné podkovy,“ zopakoval kůň. „Vlastně mohou být klidně stříbrné, ale musí být obyčejné,“ dodal s přesvědčením.

Chtěl ještě něco říci, ale raději počkal, než se smích utišil.

„Ale pro pána krále, synáčku,“ ozvala se už trochu prošedivělá kobyla, „při takovém výběru hledáš zrovna obyčejné podkovy?!“

„To je pravda, jestli si přeješ obyčejné podkovy,“ dodal černý hřebec, „ proč nezajdeš raději na statek a nenecháš se zapřáhnout?“

„Nebo proč jim rovnou nedovolíš, aby na tobě jezdili,“ dodal jeden usmrkaný koníček.

Všichni na našeho koně zírali, až to bylo trochu trapné. Kůň se napřímil, pohodil bujarou hřívou a opět přesvědčeně pronesl:

„Chci koupit čtyři obyčejné podkovy, pokud možno stříbrné!“ Zadíval se přímo na prodavače: „Copak tu nejste proto, abyste uspokojili zákazníky? Nebo jsem snad ve špatném obchodě?“

Kůň měl pravdu, na dveřích výlohy bylo doopravdy napsáno: Jsme tu, abychom splnili Vaše přání.

Ale ještě nikdy si žádný kůň na světě nepřál právě podkovy, všichni měli obyčejnější přání.

Na kopyta koním přidělávali lyže – ty mají nejraději horští bělouši, kteří žijí v horách a závodí v koňském slalomu, obřím slalomu a lyžování. Ti nejodvážnější z nich se předvádějí v akrobatických skocích na lyžích, při kterých diváci zatajují dech. Pak tu máme koně říční, kteří si kupují ploutve a nejraději se zdržují v horských řekách a jezerech. Jen zřídkakdy vylezou na břeh – většinou jen tehdy, když jdou koupit nové ploutve. Ryzáci milují ježdění na kolečkových bruslích, prohánějí se na nich po širé koňské planině a pořehtáváním přenáší

klepy. A nakonec koňské pubertandy si nejraději nechávají barvit nehty. Ale pěkně prosím, žádný kůň, který o sebe dbá, by si nepřál podkovy! To se ještě nestalo.

„No, tak mu ty podkovy dejte,“ zkusila smířlivě ukončit záležitost šedivá kobyla. Ve vzduchu byla totiž cítit pořádná pranice.

„Tak dobrá,“ řekl prodavač a zavolal vedoucího.

„Tenhle zákazník si přeje podkovy,“ pověděl mu.

„A kde je mám vzít?“ začal si trhat hřívu z hlavy vedoucí a zavolal ředitele.

Ředitel, postarší pan kůň, si dlouho nelámal svou koňskou hlavu, chvilku zapřemýšlel a řekl:

„Tak mu ty podkovy nechte udělat!“ a za chvíli dodal: „Jsme tu přece proto, abychom plnili přání našich zákazníků.“

Všichni mu zatleskali.

„No tak,“ řekl vedoucí prodavači, když ředitel odklusal, „snad si slyšel pana ředitele,“ a sám odcválal vyřizovat povinnosti.

„Bude muset chvilku počkat,“ řekl prodavač a dal se do díla. Z ledních bruslí, kterých měli na skladě spoustu, odmontoval ostrý kov, u sousedů si vypůjčil kladivo a kleště, aby ho mohl hezky ohnout, a brzy pod jeho šikovnými kopýtky začaly vznikat podkovy.

„Mám vám je zabalit, nebo si je hned obujete?“ zeptal se vlídně a postavil se za pokladnu.

„Prosil bych Vás, abyste mi je připevnil,“ řekl kůň, „ale hezky jemně.“

„Jak to myslíte – jemně?“ zeptal se podivně prodavač. „Vždyť Vám hned spadnou!“

„No tak jemně zase ne,“ odvětil kůň.

V ochodu bylo čím dál tím více koní. Novinku o neobvyklém nákupu rozeslali po celém městě ryzáci na kolečkových bruslích, jak se ostatně dalo čekat. Překřikovali se a nakukovali jeden druhému přes rameno. Zatím se náš kůň usadil a nastavil prodavači kopýtka. Nějakou dobu zkoušeli podkovy na kopyta, dokud nebyl kůň konečně spokojený – nakonec byly připevněny opravdu jemně. Když kůň přistupoval k pokladně, zajímavě klapaly po podlaze.

Všichni napjatě čekali, co se stane. Kůň zaplatil a vydal se ke dveřím, zatímco před ním všichni ustupovali.

Vyšel lehce na ulici a koně i s prodavačem ho následovali. Ohromně je zajímalo, jak bude kůň chodit v lehce připevněných podkovách. Jen taktak zadržovali smích a čekali, kdy se převrátí na lopatky. Kdežto náš kůň se zastavil na hlavním náměstí a otočil se k ostatním. Všichni koně utichli a udiveně na něj zírali. Hluboce se uklonil a jemně zdvihl pravou přední nohu.

„Trrrradaaadaam,“ zařinčela podkova, když s ní udeřil o zem.

„Trrradaaaam,“ zařinčela ještě druhá podkůvka. A pak kůň zadníma dvěma zahrál líbezný rytmus a zatančil jedinečný rytmický tanec. Nikdo na koňském světě ještě nikdy neviděl nic podobného. A tak se ta novina šířila jako blesk. Kůň se stříbrnými podkovami se během chvilky stal taneční hvězdou. Začal vystupovat na všech velkolepých jevištích a obecnstvo se na představení jen hrnulo. Dokonce i noviny byly plné zpráv o koni tanečníkovi. A samozřejmě ryzáci na kolečkových bruslích šířili všechny tlachy.

Šedivá kobylna dokonce promluvila do televize: „Vyděsili jsme se, že je s ním něco v nepořádku, když si přál podkovy.“

A nakonec se „step“ – tak se totiž jmenuje tenhle druh tance – stal v koňské zemi velice oblíbeným a od té doby bylo něco úplně všedního, když přišel kůň do obchodu a poprosil o jedny podkovy. A ani už nebylo potřeba dodávat, aby mu je připevnili hezky jemně. Zeptali se ho jen, jaké by si přál – stříbrné nebo možná jinou barvu – a také jestli by si k nim přál gumáky, aby si je při chůzi nepoškrábal.

9 Husička si přeje létat

Na břehu jednoho slunného rybníka vládla u maminky husy disciplína. Ani se nemůžeme divit, vždyť se musela stara o pět malých housátek.

„Gago, Gogo, Gego, Gigo, Gugo, do řady, seřadit v řad!“ poručila máma husa. A její housátka se rychle seřadila podle velikosti.

„Raz, dva, tři, stůj rovně, čtyři, počítala máma husa, „čtyři... čtyři“ rozhlížela se a pak se přísně zeptala, „Která chybí?“

Giga rychle zvedla křídlo.

„No řekni, Gigo!“ požádala máma husa.

Giga napřímeně vystoupila krok z řady.

„Poslušně hlásím – chybí husička Goga“ nahlas odpověděla a udělala krok vzad do řady.

„Zase Goga, kde zase pobíhá?“ zahudrovala máma husa.

Giga znovu zdvihla křídlo.

„No řekni!“ vyvolala ji máma husa.

Giga znovu vystoupila krok z řady:

„Poslušně hlásím, že byla husička Goga naposledy viděna pod jabloní za chlévem.“

„No dobrá,“ vzdychla máma husa, „Gigo, převezmi velení a odved' sestřičky do rybníka a opakujte si plavecká cvičení, která jsme dělali včera!“

„Rozumím!“ pyšně se narovнала Giga a postavila se do čela kolony housátek.

„Ráz, dva, ráz, dva, pozdrav vpravo,“ pozdravily obratem hlavy mámu husu, ta se na ně pyšně podívala, usmála se na ně a škádlivě je pokárala: „A žádné vylomeniny!“

„Rozumíme,“ jednohlasně zakejhala housátka a spořádaně se odkolíbala do domácího rybníku na konci dvora, kde se s veselým kejháním rozběhla do vody. Srandy byla vždycky kopa, když se máma husa nedívala.

Ta měla zatím jiné starosti. Zamyšleně se vypravila do jabloňového sadu za chlívem, aby našla zatoulanou dcerku. Goga jí už kolikrát takhle bez zeptání odpelášila po svých.

Bude třeba si vážně promluvit.

Našla zatoulanou husičku zasněně sedět na nejnižší větvi jabloně, obtěžkané zralým ovocem, a zírat do dálky. Ale ne, zase létala, pomyslela si máma husa, když ji uviděla.

„Gogo,“ zavolala ji maminka.

Goga pohlédla dolů, jako kdyby se zrovna probudila ze snu.

„Hned pojd' dolů!“ jemně požádala máma husa. Goga se elegantním obloukem spustila z jabloně a přistála vedle mámy husy.

„Moje milá husičko,“ začala poučně maminka, „jak jen ti mám říci, že my husy nejsme ptáci, a že nelétáme? Představ si, kdyby tě někdo viděl, co by si o nás pomyslel?“

„Nezlob se, maminko,“ zkroušeně sklonila hlavu Goga, „když ono je to tak jednoduché!“ a roztáhla křídla.

„Jednoduché sem tam,“ stroze jí odvětila máma husa, „jak si myslíš, že si najdeš příští jaro ženicha, když mu ukážeš svoje letací způsoby? Komu se jen budeš líbit!“

„Vždyť já ani nechci ženicha,“ tvrdohlavě odvětila Goga. „Já bych chtěla jen létat! Nejraději bych odletěla někam hodně daleko...“ A Goga se opět toužebně zahleděla do dále.

„Pšť! Ať tě nikdo neuslyší!“ s hrůzou zašeptala máma husa a rozhlédla se kolem: „Pěkně tě prosím, vždyť si se dočista pomátla!“

„Ale když ono je to tak krásné,“ trvala na svém Goga, „včera jsem vylétla až nad tuhle jabloň,“ s jiskrou v očích vyprávěla mamince, která ji čím dál tím zděšeněji pozorovala.

„Gogo,“ přesvědčovala ji máma husa, „my husy přece nelétáme, my plaveme. Slib mi, že už nebudeš nikdy létat!“

„Ale mami,“ zrovna tak tvrdohlavě odpověděla Goga, „jestli mi budeš zakazovat létání, vrátím se hned na strom a už nikdy neslétnu dolů!“

Roztáhla křídla a zamávala s nimi.

„Stůj, počkej,“ rychle ji zastavila máma husa. „Myslela jsem, že se to nikdy nestane, ale jak vidím, nejde tomu zabránit.“

Husička Goga se na ni zvědavě podívala:

„Čemu se nedá zabránit, mami?“

A máma husa povzdychla, posadila se na trávu a řekla dcerušce, ať si sedne vedle ní. Nějakou dobu mlčela a pak pomalu začala:

„Víš, má milá, letos plaval tvůj tatínek houser dolů po řece...“

„Ale neříkala jsi, že je to tam nebezpečné?“

„Pravda, Gogo, je to nebezpečné, protože jsou tam tou dobou lovci s puškami a psi...“

„Ale tatínkovi se nic nestalo, že ne?“

„Ne ne, nestalo se nic, jenže našel opuštěné husí hnízdo a v něm vajíčko. Přinesl ho ke mně domů a já jsem ho dala do svého hnízda, hřála jej a starala se o něj. A z toho vajíčka, Gogo, jsi se vyklubala ty. Ve skutečnosti jsi divoká husa, a proto také umíš létat – my husy domácí to neumíme.“

Goga nějakou chvíli mlčela a pak se chraplavým hlasem zeptala:

„Ale ty potom nejsi moje maminka?“

Máma husa objala malou husičku, dala jí pusinku na zobáček a řekla:

„Gogo, já jsem i přesto tvoje maminka, jestli si to přeješ, a mám tě strašně moc ráda. Proto jsem také nechtěla, abys odletěla, a bála jsem se, že odejdeš.“ „Že odejdu? Ale kampak?“ zvědavě se zeptala Goga a přitiskla se k mámě huse.

„Divoké husy, jako jsi ty, na podzim putují do tepla na jih. Myslím, že tomu, co teď cítíš, se říká cestovní horečka.“

„Do teplých krajin!“ toužebně zamrmlala Goga.

„A mohu také létat na jih?“

„A jsi si jistá, že si to opravdu přeješ?“ zkusila to ještě naposledy máma husa.

„Přeju si letět víc než cokoliv na světě,“ upřímně zakejhala Goga.

Máma husa si jen tak pro sebe přikývla a rozhodla se:

„Dobrá, ale nejdřív mi ukaž, jak umíš létat!“ požádala.

Goga se na ni nevěřícně podívala: „Myslíš to vážně, mami?“

Máma husa se zvedla a přikázala: „Husička Goga, na start!“

„Rozumím,“ vážně odpověděla Goga. „Připravená k letu?“ zeptala se máma husa.

„Poslušně hlásím, že jsem připravena k letu!“ odpověděla husička Goga a úsměv se jí rozlil po celém zobáčku.

„Roztáhni křídla,“ pokračovala máma husa a hlas se jí malinko zatřásl: „Tři, čtyři, teď!“

A husička Goga se rozlétla jako ještě nikdy. Předvedla pomalé stoupání, stěmhlavý pád, let na místě, zatáčku doleva i doprava, spirálovitý spust, let na zádech – no to by musela ještě trochu natrénovat... Máma husa jí nejdřív vystrašeně, postupně ale čím dál pyšněji pozorovala ze země a sem tam si tajně utřela slzičku. Začalo se už stmívat, když husička Goga celá udýchaná přistála vedle mámy husy. Ta ji pevně objala, jako kdyby ji už nikdy nechtěla pustit. Za nějakou chvíli pak řekla:

„Jsi moc dobrá letkyně, ale jestli si opravdu přeješ letět na jih, budeš muset každý den pilně trénovat!“

„Rozumím, maminko!“ zsalutovala husička Goga a pak potichu dodala: „Děkuji ti!“

Až moc rychle přišlo jedno pozdní podzimní ráno, kdy se začaly divoké husy připravovat na stěhování do teplých krajin a máma husa s Gogou se musely rozloučit.

„Šťastnou cestu a prosím, dávej na sebe pozor,“ úzkostlivě zakejhala máma husa, když ještě naposledy na rozloučenou objala dcerku.

„Na viděnou na jaře!“ slíbila jí Goga a pomalu se vznesla do vzduchu, rychle zamávala křídly a připojila se k hejnu divokých hus.

Máma husa jí mávala, dokud nebyla Goga jen malá černá tečka v dálce a ještě dlouho potom, co už ji vůbec neviděla. Pak vzdychla, a přikázala:

„Gago, Gego, Gigo, Gugo, jdeme, seřadit v řad,“ a její housátka se rychle seřadila podle velikosti.

„Raz, dva, tři, stůj rovně, čtyři,“ počítala máma husa, „čtyři... čtyři...“ V tu chvíli se jí sevřelo hrdlo.

Giga zvedla křídlo a máma husa přikývla.

„Mohu se na něco zeptat?“ řekla Giga.

„Samozřejmě můžeš!“ přikývla máma husa.

„Kam vlastně šla Goga?“ zajímalo husičku Gigu.

„To není správná otázka,“ řekla máma husa. „Není důležité, kam šla, ale jestli je Goga šťastná. A odpověď je: ano, je šťastná, a to je nejdůležitější!“ řekla něžně. „Tak, housátka, pojďme do řady jedna za druhou a: ráz, dva, ráz, dva, levá, pravá,“ zakejhala máma husa a housátka se za ní spořádaně odkolébala do malého rybníčku na konci dvora.